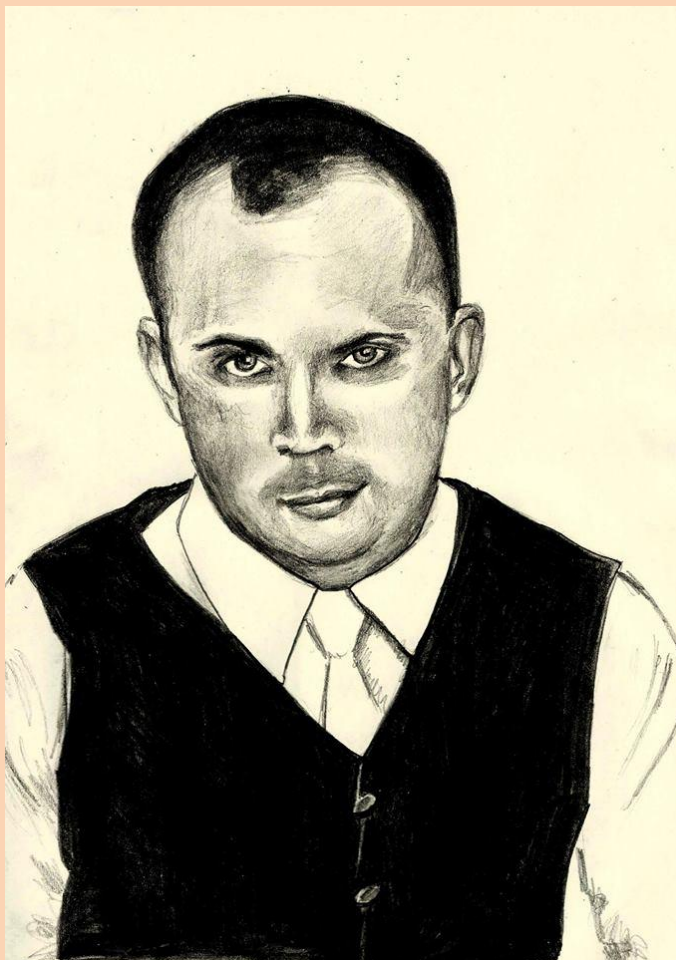

Daniel Baláž

Moji milí, smiali sme sa ako kone....

*** 13.1.1984**

12.2.2014

Daniel Baláž :

„Mojí milí, smiali sme sa ako kone...”

Venovanie

Táto knižka je venovaná všetkým, ktorí Daniela poznali z rodinného, pracovného alebo kresťanského prostredia. Bol ich duchovným pastierom, kamarátom a rodinným príslušníkom na plný úväzok.

Na knižke spolupracovali nasledovní prispievatelia :

Mgr. Slavomír Sabol
Mgr. Katarína Hudáková
Rodina Bučková
Vladka Pastieriková
Ivanka Bielčíková
Mgr. Dušan Vaňko
Vladka Pecková
Jurko El'ko
Katka Rubaninská
Pavol Rubaninský
Maja Viteková
Katarína Viteková
Mgr. Ján Bunčák
Emília Bátovská
Mgr. Marian Kaňuch a členky CZ Žilina
Nikola Tomanová
Jana Bellová
Andrej Lacko
Vladimír Guoth
Ivka Španková
Kolektív pracovníkov ZŠ Svätý Kríž
Patrik Horanský
Erika Straková
Lubo Bechný
Natália Klusová
Mgr. Višna Tóthová (Zlochová)
Mgr. Ondrej a Mgr. Zuzana Peťkovskí
Rodina Húsková
Martin Ďurech
Dominika Horečná

O Danielovi Balážovi

Evanjelický farár, narodený 13.1.1984 v Žiline. Po jeho narodení bol jeho starší brat, ktorý je postihnutý, umiestnený do domova sociálnej služby, kvôli náročnosti o starostlivosť. Od 3 rokov žil iba s mamou, nakoľko mu zomrel otec.

Ako malý chlapec bol veľký výmyselník a povymýšľal veľa šibalstiev so svojou sesternicou Lenkou. Na základnej škole bol viac tichý a utiahnutý do seba a tu prežil aj svoju prvú lásku. Páčila sa mu jeho spolužiačka.

Na gymnáziu, ktoré navštevoval, bol veľmi ochotný pomôcť s hocičím a rád sa rozprával s dievčatami. Nepohrdol ani sladkosťou, ktorú mu niektorí spolužiaci ponúkli. Venoval sa písaniu článkov do školského časopisu a jeho spolužiaci si mysleli, že bude žurnalista. Boh to však chcel inak a určil mu štúdium na Evanjelickej Bohosloveckej fakulte v Bratislave.

Počas štúdia na Evanjelickej Bohosloveckej fakulte v Bratislave bol svedomitým študentom. Nemal problémy učiť sa na skúšky aj 3 noci a 3 dni v kuse a potom to ovplyvnilo jeho zdravie. Pracoval aj v školskom rádiu.

Po úspešnom ukončení štúdia kaplánskymi skúškami, nastúpil na svoje prvé kaplánske miesto v cirkevnom zbore Nové Mesto nad Váhom, kde na neho dozeral brat farár Ľubomír Ďuračka. Po roku pôsobenia bol premiestnený do cirkevného zboru Stará Turá k bratovi farárovi Radomírovi Vařákovi. Po ďalšom roku pôsobil v Trenčíne pri bratovi farárovi Jánovi Bunčákovi, kde sa zároveň pripravoval aj na farárske skúšky, ktoré úspešne zvládol a ukončil tak pôsobenie v Považskom senioráte.

Po farárskych skúškach pôsobil krátky čas v Turčianskom senioráte v rodnej Žiline a v jej filiálke Rajci. Odtiaľ sa presunul do cirkevného zboru Svätý Kríž v Liptovsko – oravskom Senioráte, kde bol zborovým farárom necelé 3 roky, keď si ho dňa 12.2.2014 zavolał Pán života a smrti k sebe.

O tvorbe tejto knižky napísali :

„Prajem šľachetnému úmyslu, na ktorý ste sa podujali Božie požehnanie. Nech je výpoveďou o službe, ktorá posledných robí prvými, nepotrebných najžiadanejšími, chudobných bohatými a slabých silnými.“

Mgr. Slavomír Sabol
biskup VD ECAV

„Ďakujem Vám za službu, ktorú pre Daniela robíte. Prajem Vám hojnosť Božieho požehnania, nech Vás sprevádza láska Pána Ježiša Krista. „

Mgr. Katarína Hudáková
Seniorka Liptovsko - oravského seniorátu

Obsah :

<i>Venovanie</i>	<i>3</i>
<i>O Danielovi Balážovi</i>	<i>4</i>
<i>Detstvo a škola.....</i>	<i>8</i>
<i>Evanjelická Bohoslovecká fakulta</i>	<i>16</i>
<i>Cirkevný zbor Stará Turá.....</i>	<i>20</i>
<i>Cirkevný zbor Trenčín.....</i>	<i>40</i>
<i>Cirkevný zbor Žilina – Rajec</i>	<i>56</i>
<i>Cirkevný zbor Svätý Kríž - Lazisko</i>	<i>60</i>
<i>Rozlúčková kázeň.....</i>	<i>72</i>
<i>Odobierka Liptovsko – oravský seniorát</i>	<i>78</i>
<i>Odobierka od rodiny</i>	<i>84</i>
<i>Spomienky.....</i>	<i>88</i>
<i>Danielové perličky z Facebooku</i>	<i>104</i>
<i>Danielova tvorba.....</i>	<i>107</i>
<i>Fotogaléria.....</i>	<i>110</i>

Daniel s bratom Oliverom

Detstvo a škola

Daniel bol v detstve veľký výmyselník, ako každé dieťa. V čase, keď chodil do jaslí, jeho mama pracovala ako učiteľka v materskej škole, ktorá bola v susedstve týchto jasí, v jednom areáli. Veľakrát sa stalo, že učiteľky z jasí ho museli hľadať, pretože Daniel potajomky ušiel za svojou mamou do škôlky.

Aj počas rokov, kedy chodil na základnú školu sme mali s ním niekoľko zážitkov. Vekovo najbližšie si s ním bola v tomto čase sesternica Lenka, s ktorou vystrájali rôzne dobrodružstvá. Daniel učil Lenku lyžovať na starých lyžiach, ktoré ani nechyrovali o nejakom viazaní. Postavil ju na lyže a spustil z kopca. Výsledok si viete domyslieť.

Daniel so sesternicami Lenkou a Erikou a bratrancom Milošom

Spolu takisto vymysleli „podnikateľský plán“. Lenka uplietla rôzne náramky priateľstva z bavlniek a potom sa ich snažili spolu predáť na sídliskom trhovisku. Niečo sa síce podarilo predáť – aj vďaka priamemu oslovovaniu zákazníkov Danielom, ale nejaké mega zisky to neboli. Žuvačky si možno za to kúpili.

Ako rodina sme chodievali na rôzne výlety, medzi inými aj na túry do Súľova. Daniel s Lenkou sa potichu vytratili, výsledkom čoho bolo, že Lenka skončila Danielovým pričinením s plačom v horskej bystrinke. Rozčúlenej mame sa Lenka snažila vysvetliť situáciu: „Ja som sa len chcela napiť. To Dano ma tam sotil.“

Inokedy sa zas vybrali Daniel a Lenka do cukrárne, ktorá bola vzdialená jednu zastávku autobusom od starej mamy. V tom čase mala Lenka asi 7 rokov. Keďže Lenka lístok na autobus nemala, ale on predsa lístok mal, nechal milú Lenku na zastávke a on sa pekne - krásne odviezol k starej mame. Po výsluchu jeho aj Lenkinou mamou, kde nechal Lenku, sa jej mama vybrala po ňu. Stretla ju na polceste, uplakanú, ale chvalabohu bez ujmy.

Daniel sa veľmi rád bicykloval. Na bicykli chodieval aj k starej mame, za kamarátmi. Keď mal asi 9 rokov, tiež bol na ceste za kamarátom, zrazu sa z vedľajšej cesty objavilo auto a Daniela nabralo na kapotu. Hlavou vtedy rozbil čelné sklo na aute, následkom čoho bol otras mozgu a pobyt v nemocnici. Vyviazol však z toho a odvtedy si dával väčší pozor.

Keď bol asi šiestak - siedmak na základnej škole, rozhodol sa s kamarátmi osláviť dobré vysvedčenie na konci školského roka. Stretli sa u Daniela doma. Danielova mama bola ešte v práci, a tak v oslave nič neprekážalo. Koľko toho popili nevedno. Isté však je, že Daniel, nevedno ako, sa dostal po tejto oslave k starým rodičom do Bytčice. Starí rodičia zostali zhrození, v akom stave Daniel bol, z jeho bľabotania sa nič zrozumiteľné od neho nemohli dozvedieť. Ihneď volali jeho mame, ktorá so strachom pribehla a našla Daniela spať na posteli, premoženého opicou. To bol ale pravdepodobne prvý a zároveň aj posledný zážitok tohto druhu.

Počas veľkonočného pondelka sa raz s bratrancom Milošom vybrali na šibačku. Vyšibali starú mamu, Danielovu mamu, Milošovu mamu a sestry. To ale nebolo až tak ono. Pokračovali teda ďalej, nejakou nevysvetliteľnou náhodou sa dostali do nejakej prímestskej časti pri Žiline, kde chodili od domu k domu, k úplne cudzím ľuďom. Po návšteve poslednej domácnosti sa spokojní s plnou igelitkou čokoládových vajec a nejakým obnosom peňazí vrátili domov.

Spolužiačka zo základnej školy Ivanka o ňom napísala :

Daniel bol môj spolužiak na základnej škole. Bol tichý a utiahnutý s nikým sa moc nebavil, bol taký skôr samotár. Keď sme boli druháci, pamätám si to ako včera, bol do mňa veľmi zaľúbený, stále za mnou behal a posielal mi pusinky, ja som vtedy samozrejme ani nevedela čo to láska vlastne je.

Napríklad, ja som sa vozila na bicykli a on za mnou bežaaal pešo a posielal mi pusinky. Raz mi ten bicykel vzal a ja som sa naňho hnevala, samozrejme že ho potom vrátil. No až neskôr som pochopila, že ho nevzal preto, že by ten bicykel chcel, ale preto, že ma chcel vidieť, teda ho zobral, aby som si preň prišla..zlatý.. aj som mu to písala, ale on si to nepamätal, no ja a moja mama si to veľmi dobre pamätáme, chodil aj k nám a ja zas ku nemu domov, žil len s mamičkou, veľmi sa mali radi, bola to veľmi milá pani. Moja mama povedala, že keď prišiel k nám na návštevu, tak ako slušná a správna hostiteľka samozrejme mu ponúkla, napoj a tak ...no on vraj nič nechcel len hľadel na mňa, hľadel a hľadel.

Ako už veľa krát, aj v jeden deň sme behali s Dankom po streche školy, ku kraju som ani nešla lebo som sa bála, bolo to veľmi vysoko, no Danko ma posunul úplne ku okraju a povedal, že ma ľúbi, a že keď ho ja neľúbim, tak že má z tej strechy zhodiť. Bála som sa a vymýšľala niečo, aby to neurobil. Sľúbila som mu cukríky a on súhlasil. Zliezli sme dolu v poriadku.

Už ako ôsmak – deviatak sa stával vážnejším, dozrel, v podstate sa dá povedať, že predčasne dospel, stal sa zodpovedným v čase, keď mladí ľudia chodia na diskotéky a hľadajú zábavu, on bol veľkou oporou svojej matke, bol jej nielen synom, dôverníkom ale aj pomocníkom v akejkoľvek núdzi. Spolu prežívali všetky radosti a starosti, viac-menej všetok čas trávil spolu. Mal síce aj kamarátov, ale s nimi už von nechodieval tak, ako dovtedy. Keďže finančná situácia v rodine s jedným rodičom nebola príliš ružová, snažil sa pomôcť tým, že počas letných prázdnin si našiel brigádu v obchodných centrách. Už v tomto období začal inklinovať k duchovným veciam. Začal chodiť do kostola, zaujímal sa o náboženstvo a duchovné veci. Po confirmácii, už ako študent na gymnáziu, bol niekoľkokrát nápomocný zborovému farárovi tým, že odučil hodiny náboženstva, ktoré bývali v popoludňajších hodinách, prípadne pomáhal s vyučovaním detskej besiedky počas nedeľných služieb Božích. Chodieval na letné tábory detskej besiedky, kde aj ako jeden z vedúcich pomáhal pri starostlivosti o deti.

Spolužiачka z gymnázia Vladka o ňom napísala:

Danka si pamätáte z čias, keď ešte nikto z nás ani len tušil, že si vyberie povolanie duchovného. Celé obdobie sedával v poslednej lavici, ale jeho milý hlas a smiech sa niesol celou triedou ☺

S úsmevom na tvári, ochotný pomôcť kedykoľvek, kdekoľvek a každému. Jeho šibalský úsmev a dobrú náladu si pamätáme dodnes, akoby to bolo len nedávno. Bol slušný a dobre vychovaný človek, ktorý mal úprimne rád ľudí, zvieratá, prírodu, život...Vždy snaživý a odhodlaný vyriešiť každý problém, ktorý sa vyskytol. Rád si cez prestávky poklebetil s dievčatami a nikdy nepohrdol, keď mu niekto ponúkol koláčik, alebo keksík ☺ Rád písal články do školského časopisu a bol v tom naozaj dobrý.

Mysleli sme, že sa dá na žurnalistiku, lebo písanie ho bavilo. Aj v učení patril medzi lepších študentov a každý mal pocit, že vzdelávanie ho skutočne napína.

Danko mal prirodzený zmysel pre humor a vedel si spraviť žarty aj sám zo seba, čo sme celkom oceňovali, lebo veľakrát nás vedel skutočne zabaviť a nie raz sme sa všetci rehotali ako kone ☺. A takto si ho chceme navždy pamätať a budeme na neho spomínať s veľkou úctou a láskou ... spolužiaci z gymnázia

Fotografia 4.A, Gymnázium Rajec, 2002 – 2003, Daniel – horný rad, prvý zľava

Sesternica Erika si spomína, keď pôsobil ako kaplán v Novom Meste a Starej Turej, ako často ju Daniel navštevoval v Trnave, kde pracuje. Raz ráno, keď sa jej pri odchode do práce zlomil zámok na vstupných bytových dverách, mu zavolała, či by nemohol prísť jej to opraviť, pretože dvere sa nedali vôbec zavrieť. Do hodiny a pol bol v Trnave už aj s novým kúpeným zámkom.

Keď si Erika kúpila auto, namiesto autoškoly jej dával kondičné jazdy v meste, po diaľnici. Bol neskutočne trpezlivý, aj keď bolo vonku 35 stupňov (v aute mohlo byť 50, klíma žiadna), ale aj tak vydržal sedieť vedľa nej aj hodiny, síce v mokrom tričku aj nohaviciach, ale bez akéhokoľvek náznaku nervozity a neochoty. Ochotne poskytol na učenie aj svoju Pandičku. Keď som preletela cez spomaľovací betónový prah na ceste (vyvýšeným cca 10-15cm) rýchlosťou 50 km/h, na moje zhrozenie sa, či je ešte náprava na aute, s úsmevom zahlásil: „V pohode, ideme ďalej“.

Počas Vianoc, keď na Štedrý deň odslúžil Služby Božie, za posledných 6 rokov obvyčajne prišiel ešte v ten večer k rodine do Žiliny, aby v kruhu rodiny oslávil

vianočné sviatky. A ako bolo uňho zvykom, vždy so sebou priniesol prepravku s niekoľkými baleniami koly, fanty a zákuskov. Aj napriek protestu jeho tety Anny, načo si robí starosti a výdavky, že úplne stačí, že proste príde a budeme spolu, on hovorieval, že predsa nemôže prísť s prázdnyimi rukami. Jeden Štedrý večer, keď takto nabalený prišiel, zazvonil dole na zvonček, či by mu jeho krstný otec Anton prišiel pomôcť niečo odniecť, keďže bývame na 5-tom poschodí. Krstný otec teda išiel, za sprievodu hundrania krstnej mamy, že čo zas opäť vymyslel a doniesol. Keď krstný otec prišiel dole pred vchod, kde Daniel čakal, uvidel nie že jednu, ale hneď dve škatule s proviantom. Na otázku krstného otca: „A toto čo má znamenať?!“ reagoval Daniel smiechom. Na to mu krstný hovorí: „No veď počkaj, teba ten smiech prejde, keď prídeš hore“. „Hore“ sa ale žiadna kovbojka neodohrala, Daniel nahodil kajúcný pohľad a mama po chvíli dohundrala a oslava Vianoc sa mohla začať.

Počas jeho krátkeho pôsobenia vo Svätom Kríži jeho sesternica Erika s priateľom Petrom a sesternica Lenka s manželom Ľubošom a synom Sebastiánom strávili v lete 2012 a 2013 niekoľko dní u Daniela na fare. Spolu chodievali na túry do okolia, na kúpalisko do Liptovského Jána, zoznámil ich so svojimi „tetuškami“. Počas každovečerných grilovačiek padlo niekoľko balení špekáčok, klobások a vždy celý peceň chleba.

Posledné dva roky sa začal dosť rýchlo zhoršovať zdravotný stav, fyzický aj psychický, Danielovej starej mamy Vilmy. Keďže nebolo v silách jej dcéry, Danielovej krstnej mamy Anny, 24 hodín denne sa o ňu starať, pomáhal krstnej mame pri časovo aj organizačne náročnom vybavovaní jej umiestnenia v Domove sociálnej starostlivosti. Popri svojich pracovných povinnostiach sa snažil nájsť si čas na vybavovanie týchto záležitostí v Žiline. Spolu s krstnou mamou chodievali s v podstate imobilnou starou mamou po rôznych vyšetreniach. Starú mamu vozieval aj ku kaderníčke, kde takisto nebola v stave prejsť sama. Veľmi sa v týchto veciach na neho a na svoju dcéru spoliehala a vždy hovorievala: „Keď príde Daniel...“.

Daniela veľmi lákala a zaujímala práca v médiách. To bol aj dôvod, prečo sa pri podávaní prihlášky na vysokú školu rozhodoval medzi Bohosloveckou fakultou a Masmediálnou fakultou. Bol prispievateľom do rôznych novín a časopisov, bol na kastingu do relácie TV JOJ „Súdna sieň“, kde dostal úlohu svedka, STV odvysielala dokument Sola Scriptura, kde Daniel hral rolu M. Hodžu, v relácii STV Televíkend predstavoval artikulárny chrám vo Sv. Kríži.

Daniel s bratom Oliverom a rodičmi

Daniel v škole

Evanjelická Bohoslovecká fakulta

Dušan Vaňko, spolužiak a spolubývajúci na EBF UK

Daniel Baláž bol na Bohosloveckej fakulte medzi spolužiakmi obľúbený. Naše priateľstvo sa utužilo najmä, keď som mal možnosť rok byť jeho spolubývajúcim. Mal rád humor a mal pozitivistický prístup k životu.

Život bral tak ako prichádzal, s vďakou Pánu Bohu na perách. A veru často krát to nebolo preňho jednoduché. Pamätám sa na to, ako robieval na internátnej kuchynke obaľovaný chlieb vo vajci. Každý, kto sa zastavil, bol Danielom ponúkaný a väčšinou aj pohostený, a tak sa niekedy stalo, že minul aj celý chlieb. Mal tiež rád hudbu a hral na harmonike, ktorú si doniesol na izbu. Jedného horúceho letného dňa začal hrať. Kvôli teplu sme mali otvorené dvere na balkón a na budove, ktorá bola oproti opravovali robotníci fasádu. Daniel zahral jednu pieseň a zrazu sa ozval zvonku jeden z robotníkov: „Ešte niečo zahrajte.“ Tak Daniel zahral ešte jednu pieseň, ktorou spríjemnil prácu neznámemu robotníkovi.

Raz prišiel na novom aute. Bolo to malé modré auto značky Fiat Panda. Avšak Daniel bol väčšej postavy a tak to vyzeralo celkom humorne, keď mal sedačku celkom vzadu a aj tak vyzeral vo svojom aute tak trochu ako sardinka v konzerve. No ani malé auto mu neprekážalo v tom, aby v ňom odviezol svojich spolužiakov po ceste zo Žiliny do Bratislavy. Aj keď sme boli trochu natesno, cesty boli veľmi príjemné a plné humoru. Neskôr si vraj kúpil väčšie auto, aby mohol voziť cirkevníkov vo svojom cirkevnom zbere na rôzne akcie a výlety.

Daniel sa na fakulte okrem iného rád učil. Rád objavoval nové veci a diskutovali sme na teologické témy. Často som ho našiel za stolom pred skriptom s množstvom zvýrazňovačov. Aj mne sa snažil pomáhať v štúdiu tým, že mi vysvetlil ťažšie učivo ako môj starší spolužiak. A vždy mi pripomínal, že mám byť za stolom vystretý, aby som si nekazil chrbticu. Ráno, keď vstal vyšiel von na balkón, z ktorého sme mali výhľad na Mlynskú dolinu, a občas povedal: Pán Boh, buď s Vami! Možno som to vtedy bral s úsmevom, no dnes, keď sa zamyslím, tak musím povedať, že je naozaj našou úlohou, aby sme priali nášmu okoliu tento liturgický pozdrav, ktorý tkvie aj v tom, aby si všetci ľudia uvedomovali, že Pán Boh je s nimi so svojim požehnaním.

Postrehy zo štúdia na fakulte:

Daniel počas štúdia na Bohosloveckej fakulte pracoval taktiež ako moderátor v školskom rádiu. Bol veľmi poriadku milovný a pohostinný tak, ako si ho všetci pamätáme. Taktiež nemal problém pomôcť s hocičím a hocičedy.

Daniel ako moderátor v školskom rádiu

Fotografia z promocie

Cirkevný zbor Stará Turá

Kde sa vzal Edo? - Vladka Pecková

Keby som mala písať o všetkých zážitkoch s Danielom, potrebovala by som veľa strán. Bol dobrým, láskavým človekom. Naše deti brali Daniela ako staršieho brata, my ako dobrého kamaráta.

Spoznali sme sa počas jeho pôsobenia v Starej Turej a veľmi rýchlo sme si vybudovali priateľstvo. Prvé pozvanie do jeho kaplánskeho bytu bolo spojené so slovami: „Chystám sa prať.“ Pracovali sme ako kostolníci v našom zbore. Daniel sa pri nás vždy zastavil, prihovoral sa a bez problémov zobral metlu, vysávač alebo pomohol vyložiť čísla piesní na tabuľky. Pred vchodom do kostola bola roky preliačina, v ktorej sa držala voda. Daniel bol tým človekom, ktorého som poprosila o zabetónovanie malého priestoru. Samozrejme, do týždňa to bolo hotové. Keď betón tvrdol, hovorím mu: „Daniel, mal by si si tam vyryť svoje meno, aby to bolo pamätné.“ Veľmi sa na tom smial. Škoda, jeho podpis by sa mi tam naozaj páčil.

Srdcia našich detí si získal svojou hravosťou, prívetivosťou, sršiacou láskou. Naša dcéra po ňom lozila ako po rebríku, skákala a on to vždy trpel. Chlapci s ním zažili veľa počas stretnutí mládeže a iných spoločných chvíľ. Keď prišiel ku nám, vždy bolo veselo.

Možno by Vás zaujala jedna príhoda, o ktorej napíšem bližšie pár slov. Mohli by sme ju nazvať – KDE SA VZAL EDO? Bolo to koncom mája, moja sestra mala narodeniny a brat jej daroval psíka. Malé hnedé šteniatko s krásnou červenou mašľou. Pre moju sestru šok, v žiadnom prípade nechcela ďalšieho psa. Brat bol z toho smutný a povedal: „Zoženť mu domov, lebo ho budem musieť nechať utrať.“ Cestou domov som rozmýšľala, kto by si ho tak zobral. Premietala som si priateľov a napadol mi Daniel. Poslala som mu sms s textom: „Ahoj Danko, ak by si chcel mať priateľstvo a lásku na celý život, ktorá Ťa nikdy neopustí a nesklame, ozvi sa. Posielam foto.“ Po pár minútach reagoval spätnou sms: „Kde si môžem toho psíka vyzdvihnúť a čo budem preňho potrebovať?“ Vzápätí sme si telefonovali, dohodli sa a na druhý deň sme išli na veľký nákup potrieb pre domáceho miláčika. Daniel si ho u môjho brata osobne vyzdvihol a začal sa o neho starať ako o malé dieťa. Tak zachránil život malému psíkovi a mal dobrého kamaráta. Teraz som sa zamyslela nad pôvodnou sms „priateľstvo a láska na celý život“... Bežné slová, ľudia sa predsa dožívajú viac ako zvieratá. Ani mi vtedy nenapadlo, že Danielovi bude Edo naozajstným priateľom do konca života.

Danielov verný spoločník Edo

Danko, môžem si zazvoniť? - Jurko Eľko

Raz sme boli pozrieť Danku. Trošičku od vecí sem vsuniem ako sme ho prezývali „Lano Bandáž“ ako prekrútenie od Dano Baláž. Neboli sme prví ani poslední, pretože bol okrem iného neskutočne dobrý hosťiteľ. V programe bolo navštíviť aj neďalekú filiú. Bola tam udržiavaná menšia zborovka s pre pravidelnejšie navštevujúcich kostol známym hudobným nástrojom fungujúcim na princípe nafukovania vzduchových vakov ale bez vonkajších píšťal čiže niečo medzi organom, klavírom a teoreticky harmonikou.

A ako som spomínal pravidelnejšie navštevujúci kostol vedia, že sa nepoužíva a hrá sa na elektrickom klavíri. Oltárny obraz si už presne nepamätám, ale skrátka bola to klasická, malebná „Luteránska“ zborovka. No a pri nej bol zvon. Vlastne bol príliš veľký na to aby bol zvonček, a príliš malý aby bol zvon. Veď poznáte pohrebáčky. Bol presne takej veľkosti. Ja som však nevedel, že aj on môže znieť jedine ak sú nešpory alebo niekto zomrel (prípadne neviem ako dnes ale v dávnej minulosti ak je búrka a v trochu nedávnejšej ak horí). No a tak 18 ročný mladý muž, s chovaním 8 ročného chlapca sa pýta Daniela, či si môže zazvoniť, a to chovanie malého chlapca ani nečakalo na odpoveď „Nie Jurko, to sa nemôže len tak zvoniť“ ale začal som ťahať lano a tak

rozozvučal zvon. Prestal som až po vysvetlení, na ktoré som si mal počkať skôr. Bohužiaľ, ľudia na dedine sú pozorní, a netrvalo dlho a Dankovi zvonil mobil s otázkou, že kto zomrel. Ale aj tak som mal nakoniec dobrý pocit. Prečo? No pretože ani nie po roku mal na Dana číslo pomaly aj tzv. ročák (cirkevník navštevujúci kostol len na Vianoce), pretože bolo jasné, že si človek, čo má zvonieť poctivo plní svoju prácu a najmä že sa ľudia zaujímajú jeden o druhého. A hlavne ten záujem o druhých sme mali na Danovi najradšej.

Dano okrem iného rád skladal básne,
a ako jeho kázne, aj tie boli krásne.
Prvú som ho na Starej Turej počul recitovať,
stihol ju spísať skôr než sa stihol ubytovať.

Slová nepoužíval len aby sa rýmovali,
ale všetko o ňom nám povedali.
Vravel ako bude kaplánsky byt pre každého otvorený,
Vždy bol prívetivý, priateľský a dobre naladený.

Dano mal pre každého času veľa,
a ne jeden v ňom mal najlepšieho priateľa.
Každý problém si nielen vypočul,
pomohol i s riešením a nik iný sa o ňom nedopočul.

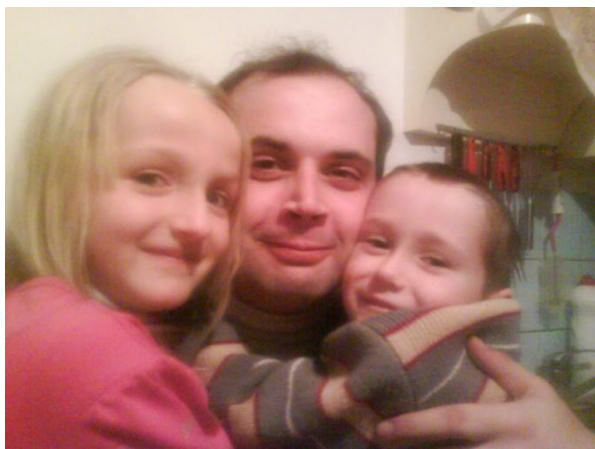
Mať Dana za vzor je správne,
ale bez pomoci Pána ťažké.
Modlím sa preto za seba i za Vás,
aby bolo niečo z Dana v každom z nás.

Katka Rubaninská

Vždy som bola vychovávaná k láske Bohu, návšteve kostola a k počúvaniu Božieho slova. Ako malé dieťa som rada počúvala o narodení Ježiška a desila som sa pri predstave, ako ho potom pribíjajú na kríž za trest, aj napriek tomu, že nikomu nikdy neublížil....Postupom času som si však uvedomovala, prečo sa to stalo....Aby sa naplnila Božia vôľa....pretože všetko sa deje, tak ako Boh chce.....Tak to bolo aj s Dankom, že nám ho Boh poslal do cesty, tiež iba On vie prečo ho tak náhle aj vzal....A tu niekde začínajú moje prvé spomienky na neho.....

Daniel, Danko, Danuško ,no najčastejšie sme ho volali Dany, alebo naše slniečko....Slniečko preto, lebo nám svojim úsmevom rozjasnil naše spoločné chvíle.....

Pamätám si presne na ten deň, keď k nám prvý krát prišiel na „pastorálnu návštevu“...Očakávali sme pána kaplána, báli sme sa, o čom budeme s ním hovoriť a ako bude na našu rodinu reagovať...predsa, bývali sme v paneláku šiesti, Ja, moji rodičia ,môj manžel a naše dve deti...Danko by podotkol, že „trochu akčné“ deti...No prišiel k nám mladý a vysmiaty muž, plný elánu a radosti v očiach...Rozprúdil debatu tak, akoby sme sa poznali niekoľko

Prvá návšteva u Rubaninských

rokov, nielen pár minút....Jeho historky, smutné i veselé, z čias detských i študentských ,mi znejú v ušiach dodnes....A keď od nás po prvej návšteve odchádzal, už to nebol „vážny budúci pán farár“, ako sme si spočiatku mysleli, ale náš „Priateľ“ s naozaj veľkým „P“....

Postupom času ako on spoznával našu rodinu, sme aj my spoznávali jeho život...Odhaľoval nám pomaly svoju dušu ,radosti, aj bolesti jeho osudu...Myslím si, že cítil, ako ho máme úprimne radi a ako veľmi nám na ňom záleží....a po určitom čase, keď nás pozval navštíviť jeho brata Olivera v Oščadnici, brali sme to ako odmenu za dôveru, ktorú sme si navzájom dávali....Bola to pre nás výzva aj krásna skúsenosť navzájom...Olo nás naučil, ako málo stačí k ľudskej radosti a že ľudia si majú vážiť aj to málo, čo majú.....Ďakovať Bohu už len za to, že môžeme ráno vstať z postele a vykročiť do nového dna....Dany nikdy nereptal na osud, naopak....spolu sme ďakovali Bohu, že môžeme Oliverka potešiť našou návštevou....Lekári tvrdili, že on nás nevníma, ale moje deti ho vozili na vozíčku po vonku a tie jeho iskričky radosti v očiach...to mi nič iné na svete nenahradí...Potom mu Danko nasadil slnečné okuliare a bol z neho „dídžej OLO“....Som si istá, že nás vnímal a cítil našu prítomnosť....okrem jeho obľúbených labužníckych špecialít, sme mu spievali

a púšťali veselé pesničky, aj vtedy sa usmieval..a keď sme od neho odchádzali, mal veľmi smutné očka.....Oliver, jediný Dankov brat....aj keď je „iný“, Danko sa mu venoval tak často, ako mu služobné povinnosti dovolili, mal ho rád tak, ako len brat môže ľúbiť svojho brata.....

To bol začiatok....jeho pôsobenie u nás, na Starej Turej.....Potom šiel pôsobiť do Trenčína....Naše krásne priateľstvo sa neskončilo, naopak...Spoznávali sme s Dankom okolité cirkevné zbory a podnikali výlety po pamiatkach....pre Danku neboli dôležité kilometre, ale cieľ cesty....Drietoma, Trenčiansky hrad, Branč, Javorina, ZOO Lešná, alebo Flora Olomouc....a práve na tejto ceste sme pocítili Božiu prítomnosť ,jeho veľkosť i jeho láskavosť...Mali sme namierené popozerať krásne kvietky, nové rastlinky i vzácne bylinky. Nasadli sme ráno do auta a vyrazili včasne ráno. Vraveli sme si, že možno do Olomouca dorazíme prví.....Samozrejme, ženy a deti v aute....kúsok za hranicami sa nám dalo ísť na WC...Danko ,šofér, odbočil na najbližšie miesto, ktoré sa mu zdalo vhodné....po pár metroch sa pred nami objavil akýsi penzión a videli sme malé drevené domčeky za ohradou....po vystúpení z auta sme si prečítali že: Archeoskanzen Modrá.....Naše prekvapenie si neviete ani predstaviť....vpustili nás do objektu a my sme mohli kŕmiť prasiatka, kozu Lízu ponúknuť tatrankami - to nám samozrejme dovolili...,hladkať milé mačiatka a so strachom cúvať pred baranom. Obdivovali sme krásy dávnej a skromnej kultúry a vzdávali hold ľuďom, ktorí žili bez elektriny, bez vody a jedli len to, čo si sami dopestovali....To bolo prvé prekvapenie a Božie riadenie, že sme z jeho vôle akože náhodou našli také krásne miesto....Na flóre bolo krásne. Slniečko hrialo, kvietky boli nádherné, občerstvenie skvelé a zmrzlina kvalitná....Na ceste domov nás však čakalo aj druhé prekvapenie....šli sme autom dolu kopcom a pred nami bola križovatka do tvaru písmena T a za ňou rozľahlé jazero. Mali sme odbočiť na nej vľavo. Ale zrazu Danko zvážnel a prestal rozprávať. Ručnú páku pomaly zaťahoval naozaj po milimetroch....proste nám nefungovali brzdy...po prudkom zastavení auta sme si všetci vydýchli, boli sme radi, že sme zastavili.....a jazero naozaj len pár centimetrov od nás...Zvláštne bolo, že potom už brzdy fungovali normálne...Danko vtedy prehlásil: “S tým, že by som ja neprežil, by som sa zmieril, ale akoby som vysvetľoval vašim príbuzným, keby som prežil a vám by sa niečo stalo???”Bolo to naozaj celé také zvláštne, divné a desivé zároveň. A ja som pochopila, že už ako viackrát predtým, nám Pán Boh ukázal svoju moc aj lásku zároveň. Akoby mi už vtedy šepkal :“Ja môžem dať i vziať, kedykoľvek ja budem chcieť, váš život je len v mojich rukách.” Čo sa vtedy dialo s brzdami

na aute, neviem dodnes, pretože ani dovtedy ani odvtedy nebol s nimi žiaden problém....

Archeoskanzen Modrá

V roku 2011, keď pôsobil v Trenčíne sme s ním zažili ďalšiu zvláštnu vec. Mala som vtedy ešte aj deda, ktorý na tom zdravotne už nebol dobre a veľa času trávil v nemocnici. Tiež mal Danko rád, pretože v tom čase už dedo nebýval pre zdravotné problémy doma sám, ale u nás na byte v Turej. Bolo to asi v druhej polovici februára, keď dostal srdcovú príhodu a ležal v nemocnici. Bol vo veľmi zlom fyzickom i psychickom stave, ani nás, najbližšiu rodinu nespoznával. Ale večeru Pánovu si pýtal. Samozrejme, že Danko pôsobiaci vtedy ešte v Trenčíne, dobehol hneď, ako sme mu o tom povedali. Bol to zázrak, že dedko, ktorý týždeň iba nehybne ležal na lôžku zrazu Danko privítal po sediačky a s úsmevom na tvári. Na jeho otázku, či ho spoznáva, vtedy dedo rozhodným hlasom a s vyjasnenými očami povedal, že áno, vy ste ten pán farár z Trenčína. Spoveď prebiehala pre mňa neuveriteľne zázračne. Dedo s čistou myslou odpovedal na spovedné otázky a bol počas celej spovede úplne pri zmysloch. A my sme si mysleli, že sa jeho stav stabilizoval. Po spovedi však zasa upadol do predošlého stavu. Pobledol a jeho oči sa opäť zahmlili....Na druhý deň ho bol Daniel znova pozrieť a smutne nám telefonoval : “Neviem, ale ten váš dedko sa mi nepáči, vravel, že ho bola pozrieť manželka /dedko bol vtedy 10 rokov vdovec /,a že je hrozne hladný a že ona mu išla niečo uvariť.“Netrvalo to ani týždeň a dedko nám odišiel navždy. No vedeli sme, že spokojný, zmierený s Pánom Bohom a tešiť sa na večný život. Samozrejme nikto mi vtedy nevysvetlil, ako to, že počas spovede

bol tak zmenený k lepšiemu nielen jeho zdravotný stav ale aj pozitívny postoj k životu, čo sa sním dialo, že mal na tú chvíľu jasnú myseľ i zrak? Teraz to však viem...To sám Boh to tak zariadil, pretože vedel, ako veľmi dedo túžil po večeri pánovej, v jeho prípade po poslednej.....

Po pôsobení v Trenčíne išiel Daniel na skusy blízko milovanej Žiliny, presnejšie do Rajca. Po zložení farárskej skúšky prišla aj pre našu rodinu skúška nervov. Stále sme si však vraveli, že kamkoľvek pôjde pôsobiť ako farár, nikdy a nikde to nebude pre nás ďaleko. Všetky miesta, ktoré boli vtedy voľné a sa mu ponúkali, sme boli s ním obzrieť. Čankov, Devičie, Jasenová i Svätý Kríž. Po kilometroch strávených s Dankom a obzretí týchto miest, moja mama prehlásila: Dedinka Svätý Kríž a pri nej Lazisko, Tam bude Danuško, tvoje pôsobisko....S napätím, očakávaním so strachom i s nádejou v duši sme očakávali, ktoré miesto s Božou pomocou získa. Jeho i naša túžba sa splnila a on sa dostal do lona nádhornej prírody na Liptov. Tešili sme sa spolu s ním a očakávali jeho slávnostnú ordináciu. Dočkali sme sa a keď bol 16.11.2011 slávnostne inštalovaný, zdieľali sme jeho radosť i vďaka Bohu spoločne. Vidím ho ako dnes, pred sebou, keď sľuboval vernosť a poslušnosť Bohu, ako sa odovzdane a z hrdosťou zveroval do jeho milostivých rúk, ako prijímal kľúč od kostola ako symbol prevzatia funkcie farára...

V jeho novom pôsobisku sme ho boli viackrát navštíviť. Poukazoval nám znovu nádherné miesta. Za všetko spomeniem aspoň skanzen Vychylovka, Demänovská jaskyňa Slobody, Oravský hrad, Habakuky, nádhernú jazdu lanovkou na Chopok. Tešili sme sa spolu na Oravskej priehrade a smútili pri Liptovskej Mare, keď sme tam zažili pre nás znesvätenie pamiatky. Prišli sme po vežičku zatopeného kostola a všade vôkol sa ozývala hlasná hudba. Miesto, kde majú vo vežičke ľudia s úctou spomínať, bolo zmenené na bar. Platená vyhládka na Liptovskú Maru nám poskytla výhľad na zabednené okná a prázdne sudy od piva. Presne vidím, ako aj Danko vtedy zostal sklamaný. Ale vynahradili sme si to, keď sme potom navštívili múzeum Liptovskej dediny v Pribyline, kde stojí kopia zatopeného kostola. Naozaj sme s ním prešli tisíce kilometrov a zažili s ním veľa krásnych vecí. Ukázal nám veľa pamiatok a miest súvisiacich s históriou okolia Liptova. A ako len vedel pútavo o všetkom rozprávať...keď rozprával Danko, aj moje deti vedeli byť vtedy ticho a so zatajeným hlasom hltali každé jeho slovo...

Vychylovka girl

No nie každý deň je krásny.....Pán Boh si minulý rok 27.8.2013 vzal k sebe vtedy 63-ročného môjho otca a bol to znova Daniel, ktorý sa nás ujal a pomáhal nám so všetkým okolo pohrebu. Duševná útecha a slovná pomoc, ktorú nám vtedy poskytol na nás pôsobila ako živá voda. Poznal nás všetkých dokonale a preto vedel, aký hlboký smútok a beznádej cítime. Znovu sa nedíval na kilometre a na čas, ktorý nám obetuje a prišiel až z Kríža, aby zmiernil náš žiaľ. Hladkal naše ubolené duše. Doslova tak sme to cítili. 15.septembra, keď nás zavolať na stretnutie zborov artikulórných kostolov, ani sa nám tam nechcelo ísť. Ale Danko nás prehovoril a šli sme. Zažili sme znova niečo nádherné...A to sme ani netušili, že je to naposledy, keď sa s Dankom vidíme osobne. Strávili sme tam krásne a slnečné dni, počúvali sme spevokol Zvonček a malé Svetlušky a obdivovali odvahu detí, ktoré mali dojemné divadelné predstavenie. Spoznali sme veľa milých ľudí zo zborov Hronsek, Istebné, Leštiny i z Kežmarku. Stretnutie sme ukončili na mieste, v Paludzi, kde pôvodne stál Dankov milovaný kostol. So slzami dojatia sme sa vtedy s Dankom lúčili a taktiež so sľubom na perách, že ho isto prídeme onedlho navštíviť...že to bude na poslednej rozlúčke s ním i s jeho milovaným zborom, sme vtedy netušili....

Správa o jeho smrti nás všetkých zasiahla veľmi hlboko....Mne osobne sa zdalo, akoby niekto vzal veľké kladivo a trafil mi priamo do srdca, ktoré sa mi následne rozbilo na tisíce kúskov....Nedokážem, tak ako aj mnohí iní stále uveriť, že už nie je medzi nami....že je hore so svojimi rodičmi a so svojím nebeským otcom....

Na jeho pohrebe v Žiline to presne vyjadril brat pán farár: Prišiel domov a išiel domov....Môj smútok za ním je obrovský a žiaľ za ním ešte väčší, no najväčšia je pre mňa tá nádej, že vďaka Bohu a víťazstvu Ježiša nad smrťou večnou, sa s Dankom i s ostatnými mojimi zosnulými stretneme tam hore u nebeského otca.....Vidím ťa Dany stále pred sebou...A tvoja smrť sa mi zdá len ako jeden odporový sen a škaredá nočná mora, ktorá s prvým ranným svitaním odíde. Zastavil sa pre mňa čas a v hlave mi znelo bolestné PREČO???? Prečo on, ktorý sa dokázal rozdať pre cirkev, zbor, pre nás, pre rodinu a vlastne pre všetkých. Prečo on, zdravý človek v mladom veku????No iba sám Boh však pozná odpoveď iba on vie PREČO????..

Ako veľmi bolí myšlienka na to, že nikto nepríde a nepovie, že si stále v Kríži a práve vieš deti na mládež....A preto Dany, chcem ti poďakovať za každú minútu, ktorú si nám venoval...ďakujem za všetky miesta, ktoré si nám ukázal, za nádherný výhľad na vrchy Tatier, za každú moju slzu zotretú z môjho líca, za tvoj srdečný smiech a jedinečný humor, za tvoje úprimné a povzbudivé slová, ďakujem za každý jeden deň na Liptove, za lásku, ktorú si nám vedel dať iba ty....za to že si v ťažkých chvíľach stál pri nás a len ty vieš, že ich nebolo málo, ďakujem za krásne spoločné modlitby a piesne, ktoré si nám večer na Liptove po výletoch hrával a spievali sme ich spoločne, za krásne prekvapenia, ktoré si pre nás nachystal, za halušky na Dechtároch....

Jedno veľké obrovské ĎAKUJEM, proste za všetko.....bol si naše slniečko, náš priateľ, syn i brat, jedinečný človek a vynikajúci pán farár, len vďaka tebe som pochopila, že existuje naozajstné priateľstvo medzi ženou a mužom, pomohol si mi bližšie spoznať Boha a milovať ho, rešpektovať a poslúchať jeho prikázania, veľa vecí okolo Boha si mi vysvetlil a pomohol mi načúvať ho srdcom.....poznal si moje tajomstvá, no viem, že zostali skryté v tvojom srdci rovnako, ako ty zostaneš v mojom....navždy....ako každá jedna spomienka na teba....veľmi nám chýbaš a nikto a nič na svete to nezmení a ja viem, že ťa nikto nedokáže nahradiť, pre mňa nie, lebo ty si bol ten, ktorého sme si vážili, ľúbili a rešpektovali zároveň, ty si ten, ktorý aj keď odišiel, bude stále pri nás, možno ma aj teraz vidíš, ako píšem tieto slová a chce sa ti povedať...neplačte

za mnou, ale aj keď tvoje ústa nám už nič nepovedia, ja ťa budem počuť stále, a v mojom srdci budú navždy znieť slová o Božej láske a milosti a tvoje poslanstvo tak bude stále so mnou. Tvoja láska k Bohu, k Ježišovi i k ľuďom bola obrovská a nedokáže zomrieť spolu s tebou....

Moje oči budú hľadiť na nebesia k Bohu a budem dúfať, že sa nás zhora dívaš svojimi láskavými očami.....Prosím ťa Danko, naozaj sa nás občas pozri, my sme tí, ktorí nikdy nezabudnú.....S láskou a úctou za celú rodinu, tvoja priateľka zo Starej Turej.

Posledná fotografia Daniela s rodinou Rubaninských

Pavol Rubaninský

Matne si spomínam, ako sme sa s Danielom spoznali, ale bolo to už za jeho pôsobenia v Novom Meste nad Váhom, kde bol ako kaplán. Mám taký pocit, že to bolo zrejme pri návšteve mládeže z NM na mládeži v Starej Turej. Na prvý dojem chlapík vysoký ako ja, len trochu v páse širší. Sme sa rozprávali a smiali, keď nakladal ľudí do svojej Pandy a vymenili sme si telefónne čísla. Bližšie sme sa spoznali keď nastúpil ako kaplán u nás v Starej Turej. Aktívne sa zapájal do mládeže a pri aktivitách sa vedel s nami smiať. Pozvanie k nemu do kaplánskeho bytu po pár stretnutiach mládeže ma prekvapilo, ale to sa neodmieta a tam začínajú spomienky.

Rád spomínam na spontánne akcie, ktoré nám napadli po mládeži. Ako napr.: Ísť o 23:00 hľadať nejakú umývarku áut, zaujímavý zážitok. Ale keďže Panda bola celá špinavá a v sobotu sľúbil niekomu odvoz a nechcel ísť so špinavým autom pátranie začalo v Starej Turej. Pokračovali sme v Novom Meste. Prešli sme ho celé a všade mali už zatvorené a nakoniec sme asi o polnoci našli umývarku až kdesi v Trenčíne. Vtedy sme sa rozprávali, že by nás nemali odradiť rôzne veci od života s Bohom. A tak sme si povedali, že nás nič neodradí od našich cieľov. Pritom nám ale vyhladlo a po návrate do Turej sme ešte o 1 ráno išli do Irish Pubu na pizzu. Bola tam akurát playboy party. Ale hlad je hlad. Tak sme sa skryli do kúta ku stolu a pchali do seba pizzu. Návšteva pizzerie bola skoro pravidelnosťou. Ale do pamäti sa mi vrylo to, keď sme 15 min pred zatváracou dobou prišli do pizzerie a chceli si objednať. Povedali, že už nepečú, ale Daniel ich dáko prehovoril a nakoniec sme mali dobrú pizzu a aj rozhovor s čašníkami. Vtedy si človek mohol uvedomiť, že ostatní ľudia majú závažnejšie problémy ako len hlad a občas stačí mať pre nich otvorené srdce a uši a načúvať im. To dokázal Daniel veľmi dobre. Vždy mal potom tie správne slová, ktorými dokázal daného človeka povzbudiť.

Na mládeži: Športom k trvalej invalidite - to našťastie neplatilo. Ale keď sme hrali volejbal, tak sme sa občas báli, keď Danko išiel odpáliť loptu, lebo potom nabrala veľkú rýchlosť a smer sa dal len ťažko odhadovať. Často sme potom chodili hľadať loptu až do dvora pred kaplánsky byt, lebo preletela celé ihrisko aj strechu ďalšej budovy.

Občas sme museli upratovať šišky z ihriska keď sme chceli ísť dačo hrať, čo sa nám veľmi nechcelo, tak jeden mládežník vymyslel aktivitu „traf svojho kaplána“. Takže zrazu zasypala nič netušiaceho Daniela kopa letiacich šišiek, keď akurát sedel na lavičke a zaväzoval si topánky. On to zobral s nadhľadom a začala šišková vojna. Skončilo to tým, že nám došla munícia. Všetky šišky boli pri Danielovi na okraji ihriska. Úloha splnená, mohli sme ísť hrať volejbal.

Nezariadené: Spomínam si aj, ako Daniel zháňal druhé auto. Keď sa mu Panda začala kaziť, rozprávali sme sa, koľko by stál servis a za koľko by sa dala prediť. A čo také by sa dalo kúpiť. Keď som sa dozvedel, že ujo predáva VW Polo, tak som mu o tom vravel. Bol ho pozerať a zo začiatku sa mu moc nepáčilo. Potom po niekoľkých mesiacoch mu na aute už začalo všetko odchádzať, tak som mu vravel: Rýchlo ho zavez do AAA auto a pýtaj 2000€, pod to nechod'. Ešte v ten deň mi volal, že ho za 2000€ tam predal, ale že mu

chceli ponúknuť len 1300. A na to že povedal, že to ho radšej hodí do Váhu. Potom napokon kúpil to Polo v lete 2010, keď bol kaplánom v Trenčíne. Po niekoľkých dňoch sa mu auto zapáčilo a bol mi vďačný za to, že som mu ho poradil. Keď potom videl, že koľko za mesiac ušetril na pohonných látkach, keďže malo nižšiu spotrebu, tak to aj ľutoval, že ho nekúpil hneď, ako som mu to radil.

Ďalší zo spontánnych nápadov vznikol, keď sme jedli zmrzlinu po biblickej hodine v Prameni na Súši. Rozprávali sme sa o čomsi a Daniel mi vrazil, že by si chcel dakedy zašoférovať traktor. Zrodil sa nápad. Zobral som telefón a volal bratrancovi, či robí. A už sme aj išli na roľu, odviezť sa na traktore. Predstavte si Daniela v nedeľnom oblečení („tesilky“, košeľa, vesta, kravata), ako ide do starého Zetoru 7245 so zberným vozom na slamu, kde sa prášilo a bolo od toho všetko špinavé. Po chvíli boli celí špinaví od prachu, ale za tú srandu to stálo.

Daniel - traktorista

Pamätám si aj na chvíľu, keď sa mi pokazil počítač. Akurát som robil veci do školy a spracovával fotky z mládežníckeho tábora. Bol som vtedy zúfalý, pretože som to nemal ako dokončiť. Keď som bol u Daniela po mládeži a rozprávali sme sa, tak prišla reč aj na toto. On sa na chvíľu zamyslel

a potom povedal: Veď ja tu mám môj starý, ktorý aktuálne nepotrebujem, lebo som si kúpil notebook, môžeš si ho požičať. A už bol naložený v aute a išlo sa ku mne. O pár dní mi volal, že mu mám niekde uschovať dáta, čo tam mal a že on mi ho daruje. Bol som trochu šokovaný a tiež aj vďačný.

Daniel bol neustále aktívny. Hoci bol kaplánom na Starej Turej, rád pomáhal aj kolegom v ostatných zboroch.

Jednou z udalostí bolo to, že sme mali naplánovaný s Danielom a rodinou výjazd a potom navštíviť moju babku. Keď mu však zvonil telefón a volala pani seniorka, či by mohol prísť pomôcť, zamyslel sa a jeho odpoveď bola: Za hodinu som u vás. Lebo najprv sme sa museli zastaviť u babky, kde sme sa ešte posilnili. Teta zostala u babky a ja som išiel s Danielom do Lubine k seniorke, kde sme kontrolovali výročné správy zo zborov, či tam je všetko ako má byť a podľa toho to aj triedili na rôzne kopy a srandovali. Po vyše hodine sme boli hotoví, pochválení a išli sme ďalej.

Taktiež mal aj dobrý kontakt s kapláňkou v Trenčíne, s ktorou zorganizovali výlet pre dorastákov z Drietomy do Bojníc. Zostalo im jedno voľné miesto a tak som bol od Daniela pozvaný. Vtedy bol po operácii akéhosi zápalu. Chodil stále s barlou a robili sme si z toho srandu. Vtedy vôbec nehľadel na svoje bolesti, ale snažil sa rozdávať lásku a šťastie.

Mohli sme navštíviť Bojnický hrad a ZOO. Deti zažili úžasný výlet a hlášky od Daniela. Celý deň nás len rozosmieval. V aute nám robil aj DJ, keď púšťal rôzne známe aj neznáme songy.

Výlet v Bojniciach

Taktiež nás pozýval a odviezol na športový deň do Nového Mesta nad Váhom, kde potom pomáhal celý deň. Vyhlasoval, aký zápas bude, ktoré tímy sa majú pripraviť a celé to aj komentoval. Neprestajne niečo rozprával do megafónu a nebolo ho možné zastaviť. Chvilkami sme sa čudovali, koľko má ten človek energie. Po úspešnom dni sa nás po ceste domov pýtal, ako sa nám páčilo a či nie sme hladní.

Do Nového Mesta nás tiež zobral na vianočnú mládež, kde bol pozvaný. Počas programu sa pripojil do hier a nebál sa zosmiešniť pri nich aj seba. Bol sám sebou a nebál sa odviazať. Veď ako sa povie - sranda musí byť.

Za svojho pôsobenia na Starej Turej pomáhal pri dorastových víkendovkách, ktoré sa konali v Prameni na Súši. Tu sa snažil priblížiť sa k tým mladým dorastákom rozhovormi s nimi, ale taktiež sa pripojil do rôznych aktivít a snažil sa im ukázať, že kresťan sa môže aj baviť a nemusí byť len suchár. Mladí k nemu mali úctu, ale nebáli sa aj nejakého vtipu na jeho účet a vznikol medzi nimi dôverný vzťah a úsmev na tvárach. Na tejto víkendovke sa stal Danielovi úraz. Nie pri dákej aktivite, ale pri telefonovaní. Sadol si na hojdačku, ktorá jeho váhu neunesla a utrhla sa. On dopadol nešťastne na ruku a zlomil si tuším zápästie. Musel s tým ísť na operáciu a dali mu tam titánové skrutky. On si z toho ale robil srandu. Sám si odšoféroval do Martinskej nemocnice a späť. Jeho slová k tomu boli také, že ešte dobre, že sa to stalo mne, keď som tu len sedel, ako niekomu inému keby sa hojdal. Na ďalšej sme mali nočnú hru kde bol každý vedúci nejaká internetová stránka, dorastáci nás mali v noci v lese nájsť a odhaliť aká sme stránka. Došli sme na dotyčné miesta a vysvetlili sa pokyny. Vedúci sa mali rozprchnúť po lese a nejako schovať. Ja som sa vybral na rovnaký smer ako Daniel, veď Pokec a Azet musia byť vždy pri sebe. Rozmýšľal som, kam sa schovať. Tak isto aj Daniel. A zrazu som počul len šuchot a Daniela nikde. Pozerám všade a nič nevidím. Po chvíli som si ho všimol, ako leží v jarku. Zašepkal: „ako neplánovane, no našiel som skrýš“. Ja som sa schoval niekoľko metrov ďalej, medzi stromami a sledoval som. Myslel som si, že ma nájdu skôr ako Daniela, ale na moje prekvapenie nie. Dorastáci mali také šťastie, že sa im podarilo naňho stúpiť. Potom to už radšej neriskoval a sedel na okraji. „Veď takého maličkého si nikto nevšimne“.

Keď končilo jeho pôsobenie v Starej Turej, rozlúčil sa s nami v kostole básničkou, ktorou poďakoval za to, že tu mohol byť a žiadal nás, aby sme takou láskou ako jeho, prijali aj jeho nástupkyňu.

Maja Viteková, CZ Stará Turá

Daniela som spoznala počas jeho pôsobenia ako kaplána v Starej Turej. Vníkala som ho ako vždy ochotného, milého, usmiateho a pozitívne naladeného kamaráta a farára v jednej osobe. Keď tak nad tým premýšľam nevidela som ho zamračeného či nahnevaného. Miloval ľudí, spoločnosť, na každom videl len to dobré a nebolo človeka s ktorým by si nevychádzal.

Počas jeho pobytu v našom cirkevnom zbore sme spolu strávili veľa príjemných chvíľ a kopec zábavy, či už to bolo posedenie v kruhu našich spoločných priateľov alebo na výletoch, ktoré sme spoločne podnikli.

Z výletov spomeniem len zopár, ako bol jednoduchový výlet do Vysokých Tatier, kde sme boli navštíviť našu spolusestru zo zboru, ktorá sa v tom čase nachádzala na kúpeľnom pobyte v Novom Smokovci. Návštevu sem spojili aj s menšou turistikou na Hrebienok. V takejto zostave sme vyrazili do hôr. Na spiatocnej ceste sme sa ešte zastavili na Štrbskom Plese i keď už v menšej skupinke, keďže časť z našej zostavy zostala v Tatrách dlhšie. Počas cesty tam i späť ako i počas turistiky nebola núdza o smiech, dobrú náladu a príjemné rozhovory. Domov sme sa vracali plní zážitkov a dojmov.

Spoločne sme sa boli pozrieť i v Bojniciach, kde sme sa nechali previesť históriou počas prehliadky Bojnického zámku i sme si pochutnali na skvelom obede v jednej z miestnych reštaurácii pod hradom.

Daniel bo tiež v skutku odvážny a trpezlivý človek. O tom som sa mohla presvedčiť osobne, keď sa počas jeho pôsobenia na Starej Turej obetoval a na chvíľu sa stal mojím vodičským inštruktorom. Trpezlivo vysvetľoval čo a ako robiť, ako sa zachovať v určitých situáciách i keď to už nebolo po prvý krát. Vo voľných chvíľach sme išli prevetrať nášho tátoša do okolitých dediniek. Zachoval vždy rozvahu a chladnú hlavu v situáciách ako keď mi auto skapalo v dosť neprehľadnej zákrute a ja som sa snažila rozbehnúť na 2 a ono to nešlo a nešlo, alebo keď sme zapadli do priekopy v tme a na neznámom mieste kde široko ďaleko nikoho nebolo.

I po jeho odchode do služby v cirkevnom zbore vo Svätom Kríži sme zostali v kontakte a zúčastnili sme i jeho inštalácie. Boli sme ho vo Svätom Kríži i niekoľkokrát navštíviť, keďže sme mali u neho vždy dvere otvorené a boli srdečne vítaní.

Prvý výjazd sme urobili v zime a spojili sme ho aj s lyžovačkou v Jasnej. Keďže sme vyrážali celá rodina, tak sme nemohli zabudnúť zobrať aj nášho psíka Zaru čo pre Daniela nebol žiadny problém a dokonca na ňu už netrpezlivo čakal Danielov psík – Edo. I napriek tomu, že Edík bol v tom čase ešte šteniatko, ktoré sa chcelo len hrať a stále dobiedzalo do Zary, si psíkovia porozumeli. My sme čas trávili spoločnými rozhovormi, podebatili o tom, čo má kto nového v pohodlí útulného farského bytu.

Ďalšiu návštevu vo Svätom Kríži som absolvovala v lete spolu so sestrou keď sme sa vracali z dovolenky vo Vysokých Tatrách. Len čo sme vystúpili z vlaku, čakal nás usmiaty Daniel a v aute prekvapenie jeho kolegyňa kaplanka Katka, ktorá nám tiež robila spoločnosť počas prehliadky Liptova. Zavítali sme i na návštevu k rodine pána farára Húsku, kde nás privítali príjemnou rodinnou atmosférou a manželka Tánička nás pohostila výbornou večerou. Večer sme si urobili výlet autom okolo Liptovskej Mary, kde nás sprevádzali Katka i Tánička. Nakoniec dňa sme posedeli ešte v jednej z miestnych reštaurácii. Na druhý deň sme sa vybrali i s kaplánkou Katkou na krátky výlety do

Demänovskej doliny odkiaľ je aj nižšie uvedená fotka. Tiež sme si pozreli kostolík Svätého Kríža, pozdravili ženičky, ktoré mali v tom čase v kostole službu. Strávili sme príjemné chvíle a odchádzali domov plné dojmov a zážitkov.

Daniel v Demänovskej doline

Poslednú návštevu som u Daniela absolvovala v októbri minulého roku spolu so sestrami z nášho cirkevného zboru. Daniel bol veľmi dobrý hosťiteľ a počas jednodňového výletu sme si spoločne pozreli Jasnú, navštívili chránenú dielňu vo Svätom Kríži, kde veľmi šikovné ženy tkali nádherné koberce. Jeden z týchto ručne robených kobercov skrášľuje našu obývačku. Potom sme si opäť pozreli kostolík a tiež sme vyšli na vežu, samozrejme s Danielovým povolením a v jeho sprievode. Na fare nás čakal veľmi dobrý obed spolu s dezertom, ktorý pre nás pripravil sám Daniel.

Daniel bol veľmi výnimočný človek a som veľmi rada a poctená, že som ho mohla spoznať počas jeho krátkeho a za to naplneného života. Daniel ďakujem a budeš nám všetkým chýbať.

Katarína Viteková

Daniela som spoznala v roku 2009, keď pôsobil v Starej Turej ako kaplán. Čoskoro sme sa stali kamarátmi a Daniel nás navštevoval, alebo sme chodievali na výlety. Pomáhal mne aj mojej sestre so šoférovaním a vždy bol trpezlivý a ochotný pomôcť. Nikdy neodmietol pomôcť s čímkoľvek, naopak, sám sa ponúkol s tým, že pomôže. Keď som mala zdravotné problémy a išla som do nemocnice, vždy bol ochotný odvieť ma.

Navštívili sme ho vo Svätom Kríži celá naša rodina aj s našou fenkou Zarou. Edo a Zara sa poznali od malička, takže Edo bol šťastný, že má spoločnosť, keďže Daniel v tom čase Amandu ešte nemal. Počas nášho pobytu v Svätom Kríži sa o nás vzorne staral, previezol nás po okolí a pripravil jedlo ako profesionálny kuchár. O ďalšej návšteve, keď sme ho minulý rok v auguste navštívili moja sestra a ja už písala Majka.

Daniel nám všetkým veľmi chýba. Bol výnimočný človek, plný pozitívnej energie a dobrej nálady. Veľmi si vážim jeho obetavosť, ochotu pomôcť druhým a láskavosť.

Výletová pohodička na Štrbskom plese

Cirkevný zbor Trenčín

Ján Bunčák, zborový farár

Pred niekoľkými rokmi som bezprostredne pred Štedrým dňom dostal e-mailovú správu s vianočným pozdravom. Podpísaný Daniel Baláž. Vtedy som netušil, kto to je, kde býva, čo robí. Pozdravy sa pri významných cirkevných sviatkoch opakovali a ja som z ktoréhosi z nich napokon dospel k poznaniu, že Daniel Baláž je študentom EBF UK v Bratislave.

Osobne som Daniela spoznal až v Považskom senioráte, v ktorom začal po ordinácii pôsobiť. Po dvoch rokoch, ktoré strávil v Novom Meste nad Váhom a v Starej Turej, prišiel za kaplána k nám do Trenčína. Keďže sme sa už vzájomne poznali, jeho príchod k nám bol pomerne jednoduchý a bezproblémový. Stačilo mu krátko vysvetliť, aké budú jeho povinnosti, predstaviť členom cirkevného zboru, uviesť do škôl, kde mal učiť náboženskú výchovu a Daniel sa pustil do práce s elánom jemu vlastným. Jeho schopnosť byť Židovi Žid a Grékovi Grék (rozumej starcovi starec a dieťaťu dieťa) si rýchlo získala medzi členmi cirkevného zboru potrebnú dôveru.

Daniel pôsobil v našom zbore v čase, kedy prechádzal náš kostol v Trenčíne náročnou stavebnou obnovou. Živo sa zaujímal o vykonávané práce a osobne sa zapájal do pomocných prác. Na vlastnú žiadosť sa zúčastnil aj rokovania zborového presbyterstva a potešil nás svojou spätnou väzbou, keď prekvapene vyjadril uznanie, aké bolo rokovanie vecné a koľko závažných rozhodnutí sme dokázali prijať v priebehu niekoľkých desiatok minút.

Daniel rád hovoril o sebe, že je komunikatívny a taký naozaj bol. Nielen v tom zmysle slova, že rád rozprával, ale tiež veľa sa pýtal a prosil o radu či ponaučenie. Ochotne sa nechal usmerniť a za každú pripomienku bol úprimne vďačný.

Keď sa s cirkevným zborom po roku pôsobenia v ňom lúčil na službách Božích v trenčianskom Posádkovom klube v čase vrcholiacich prác v interiéri kostola, svojím príhovorom rozosmial všetkých. Daniel totiž spomínal, ako u nás za farou počas našej neprítomnosti griloval. Podľa svedectva susedov nám faru takmer podpálil, ale – podľa jeho slov – sa mu to len „trošku vymklo spod kontroly“ ... Naozaj, človek málokedy zažije v spoločenstve cirkvi taký spontánny a dobrosrdečný smiech.

Veľmi milo ma prekvapilo, keď ma Daniel požiadal, aby som bol slávnostným kazateľom na jeho inštalácii za zborového farára vo Svätom Križi. Pre mňa to

bola veľká česť a on túto slávnosť prežíval veľmi intenzívne. Tešil sa na prácu, ktorá bola pred ním. Mal veľa plánov, snov a túžob. Škoda, že mu nebolo dopriate, aby ich mohol uskutočniť vo väčšej miere.

Pavol Rubaninský

V Trenčíne

Keďže som študoval v TN, tak môj kontakt s Danielom trval ďalej a aj zážitky pokračovali . Tak isto mal pre všetkých otvorené dvere aj v tomto farárskom byte. Bol to jeden z mojich najlepších kamarátov .

Veľkú radosť mal, keď mohol ísť učiť náboženstvo na školy a byť v kontakte s mladými. Osobne som bol na niekoľkých jeho hodinách náboženstva (keď mi skončila škola skôr) a tá obetavosť pre deti... Boli hyperaktívne a zaujímalo ich všetko, len to čo vravel nie. To dokázal za pár mesiacov zmeniť. Potom sa doslova tešili na tieto hodiny, na to, čo nové sa môžu dozvedieť. Úplne bolo vidieť, ako ich dokázal zaujať a osloviť. V danej škole sa aj stravoval a kuchárky ho už zďaleka poznali a rýchlo nakladali dvojité porciu so slovami: Nech sa páči, pán kaplán, najedzte sa poriadne a ak bude málo, prídte aj na dupľu. Daniel vždy poďakoval za obed a keď mal ešte čas do začatia hodiny, tak sa aj porozprával s pani kuchárkami a načúval ich problémom, potešil Slovom.

Ďalšou jeho radosťou bolo viesť dorast v Drietome, kde kázal deťom Slovo Božie a tiež s nimi aj spieval, pričom sa snažil hrať na klávesy. Občas netrafil správne noty a bolo to kostrbaté, no spev to prehlušil. Neustále vymýšľal nové aktivity pre deti a často ma žiadal aj o radu, alebo ma aj zobral so sebou a mal som na starosti hru. Keď tam človek bol, tak sa cítil ako vo veľkej šťastnej rodine.

Rád sa ukázal aj na mládeži, ktorú organizoval Prameň na Súši v byte, čo vlastnili v TN. Trochu bol smutný z toho, že v Trenčíne nefunguje v ev. zbore mládež. Ale bol vďačný Bohu za to, že aspoň takto to existovalo a každý mal otvorené dvere. Rád sa ponúkol, že nás po skončení odvezie na internát, aby sme nemuseli odísť o pol hodinu skôr na autobus .

Tá radosť čo mal, keď si doviezol psa od jednej rodiny a nakúpil mu hračky a všetky potrebné veci! Na mládeži sme sa čudovali, kde je. Ku koncu sa objavil a povedal : Prepáčte, ale bol som si pre kamaráta. Nechápali sme, až

kým spoza neho nevyšiel malý psík. Každý hneď, že ako sa volá ? Po zamyslení Daniel vymyslel meno Edo. A vznikla nerozlučná dvojica : DANO a EDO. Staral sa o neho ako o svojho syna. Zo začiatku býval vo vnútri, na fare, ale potom sa musel vystahovať von, do budy, lebo v noci štekal a pána farára rušil . Pri jedle sa delili pomerom 1: 1 - jedno koliesko salámy mne ,jedno tebe. Akurát nebol nadšený, keď mu rozkúsil papuče a sandále. Zo začiatku sa trochu hneval, ale nakoniec povedal: Veď sú to len sandále, ale Edko – to už viac nesmieš! Tohto svojho kamaráta brával všade, kde sa dalo, so sebou. Psík sa zúčastnil mnohých stretnutí, kde sa s ním hrali ako mladí, tak aj dôchodcovia. Nech sme mu robili, čo sme len chceli, nikdy nikomu neublížil. Tiež bol dobrák od srdca.

Nebol problém, aby každý, kto požiadal, mohol u Daniela prespať. To sme využívali, keď prišiel kamarát. Daniel bol vždy rád, keď mal spoločnosť, a hlavne mladých ľudí. No a spať ako spať. Často sme sa rozprávali a išli ešte na neskorú večeru, riešili rôzne otázky a problémy. Bohaté raňajky boli od Daniela už samozrejmosťou. Väčšinou ich vlastnoručne pripravil.

Taktiež ma chodil navštevovať každý deň do nemocnice, keď som tam ležal . Vždy mi doniesol dačo dobré pod zub, že aby som tam nezomrel od hladu. Vždy si našiel na mňa čas, za čo som mu bol vďačný.

Keď sa už končilo jeho pôsobenie aj v Trenčíne, tak ma požiadal, ako aj ďalších dvoch ľudí z Turej, či by mu pomohli presťahovať sa do Rajca, kde bude, kým ho preradia na nové miesto. A tak sme mu ochotne išli pomôcť a viete, ako to vyzerá, keď chlapi nosia veci a nakladajú do dodávky . Po úspešnom naložení sme si odľúkli, nasadli do áut a „leteli“ do Rajca . Ale čo sa nedialo! Akurát tam bol Beh pre život alebo nejaká podobná bežecká súťaž, a ulice, cez ktoré sme chceli ísť, boli buď úplne preplnené autami, alebo uzavreté. Vtedy Daniel s malým Polom tade ledva prekľučkoval, až sa potil . A po ňom, s Božou pomocou, vodič dodávky. Veď on profík to šikovne zvládal tiež. Potom sme na fare vyložili všetky veci a išli sme sa naobedovať, pričom nám Daniel poukazoval všeličo zaujímavé okolo a rozprával svoje zážitky, čo tam zažil v minulosti. Na ulici stretal mnoho známych ľudí, s ktorými sa zdravil a v rýchlosti prehodil pár slov.

Sťahovanie do Rajca

Tá radosť, keď sme sa dozvedeli , že Daniel je už farárom vo Svätom Kríži! Na jeho inštaláciu tam vtedy išiel od nás celý autobus! Ja som Bohu žiaľ nemohol. Vypisoval nám potom, ako tam je pekne a všetko, ako to tam je. Tak nám to s kamarátom nedalo, zbalili sme veci a išli na vlak k nemu. Samozrejme, že slovenské železnice nesklamali a vlak meškal vyše hodiny. No bolo to aj dobré, lebo keď sme Danielovi volali, že budeme meškať, tak vravel, že ešte má aj tak povinnosti, a že by došiel pre nás do Mikuláša až v ten čas, kedy prišiel zmeškaný vlak. Tak bolo niečo zlé aj na niečo dobré. Pán Boh vedel, ako to zariadiť. Po príjazde vlaku do stanice už Daniel na nás kýval na nástupišti. A bláznivý víkend mohol začať. Po tom, čo nás priviezol na faru a zoznámil s novou kamarátkou - fenkou Amandou, ktorá nás celých hneď zašpinila,

začala prehliadka fary: No chlapci, veci nechajte tu dole a idem vám ukázať, kde budete spať. A už sme šliapali po schodoch na povalu. Otvoril dvere a vravel: Ale najprv si tu musíte trochu upratať. Potom sme zase šli až do pivnice, kde nám ukázal kúpeľňu: Sem sa môžete ísť okúpať. A na otázku: Kde je tu WC? nám povedal: No, na to budete potrebovať baterky. (keďže sme ich nemali, tak mobily museli stačiť) a zaviedol nás von ku latrínam. Po návrate naspäť do fary sme sa dozvedeli, že žartoval a zobral nás do svojho bytu. Tam sme boli riadne pohostení a ubytovaní s plným komfortom. Potom sa pýtal, či nechceme opratť tie zašpinené veci a viete, ako chlapi perú... Všetko, čo ide okolo sa hodí do práčky, nasype sa prachu, koľko sa naberie a zapne práčka. Na ďalší deň nás čakali bohaté raňajky s výhľadom na Tatry.

Neskôr prišli chalani z dediny pomáhať. Daniel rýchlo rozdelil práce a už sa makalo. Na obed sme sa prezliekli a išli do reštaurácie do Mikuláša. Keď sme tam už boli, tak nám Daniel vybavil prehliadku na požiarnej stanici. Zobral nás aj do rádia, kde mal nahrávanie rozhovoru a tam sme mali taktiež exkurziu. Po návrate sme pokračovali v pridelených prácach. Daniel nás musel opustiť, pretože mal ďalšie povinnosti. V noci, po jeho príchode, nám urobil nočnú exkurziu v kostole a samozrejme aj na kostolnej veži, kde kamarát musel hneď ťahať za laná a rozozvučať zvony. O pár minút na to už zvonil Danovi telefón, že čo sa deje, keď sa zvoní, tak to sme mali už zakázané. Spev mládežníckych piesní z plného hrdla tiež nezostal bez odozvy. Potom sme sa radšej presunuli do fary, kde nám Daniel hral na harmonike. Ďalší deň sme išli s Danielom znovu do Liptovského Mikuláša. Cesta bola cez celú dedinu, pričom sme stáli každú chvíľu, lebo Daniel vykladal nákupy z auta, alebo sa zastavil na kúsok reči. Ostatní mu kývali. Rodičia dovolili chalanom z dediny spať s nami na fare, lebo vedeli, že on je zodpovedný a že sa o všetkých dobre postará. Chvíľami som nevedel pochopiť, ako chalani k nemu vzhliadali, počúvali, čo vraví a s radosťou pomáhali cez svoj voľný čas, ktorý mohli tráviť úplne inak.

Na záver pobytu sme mu pomohli s poslednou prácou - upratať peletky do pivnice, za čo nás odviezol do Žiliny, aby nám skrátil cestovanie vlakom.

Ďalšie dve návštevy, ktoré som tam zažil, boli s mojou priateľkou. Daniel si našiel opäť čas venovať sa nám, poukazovať nám okolie, aj odviezť do aquaparku a naspäť. Mohli sme sa rozprávať o všeličom a s radosťou nám odpovedal aj na rôzne duchovné otázky a otvorene povedal, aký má on na to názor podľa toho, čo vie z Biblie. Ako vždy nám pripravil plnú chladničku

maškrt, aby sme nezomreli od hladu. Pri druhej návšteve sme docestovali v neskorých hodinách a ako bolo u neho zvykom, tak tam boli chalani z dediny a tak sme si dali spolu večeru. Ale keďže hlad prevládal, tak sme ešte okolo 0:30 ráno piekli ešte ďalšie kuracie mäso, varili ryžu a piekli štrúdlu. Popri tom sme debatovali. Taktiež nám urobil nočnú prehliadku kostola s osobným organovým koncertom. V nedeľu sme mu s radosťou poslúžili na Službách Božích čítaním epištoly. Podľa môjho názoru na taký malý zbor tam bolo obrovské množstvo ľudí. A to nadšenie počúvať to Slovo Božie, čo Daniel kázal! Po skončení sme sa ešte odfotili a vtedy Daniel vrazil : Potreboval by som nejakú slušnú fotku v luteráku. Samozrejme cvak ,cvak, už to bolo .

Danielova „slušná“ fotka v luteráku

Posledná návšteva u Daniela bola s mojou rodinou. Vtedy mal práve pokazené auto. Kľúče nám nechal tam s tým, že ho potom môžeme prísť zobrať do LM. Po tom, čo sme dorazili a vyložili auto, sme mu volali. A zrazu už to nebolo zobrať len jeho, ale aj ďalších ľudí z dediny. Jasné, že to nebol problém. Veď prečo by míňali peniaze za autobus, keď je voľné miesto v aute. Ako teta vraví, čo by to bolo za návštevu Liptova, kebyže nejdeme na poriadny obed na Dechtáre. Namačkaní v aute sme sa tam teda vybrali. Prekvapivé bolo, že aj keď išiel Daniel v úplne inom aute, ľudia ho rýchlo spoznali a hneď kývali. Zobral nás taktiež do psieho útulku, odkiaľ mal Amandu a dačo tam niesol. Tam ho s radosťou vítali a ďakovali za pomoc pre psíkov. Všetkých nám ich ukázali a potom sme pokračovali do servisu pre Danielove auto. Ďalej bol na pláne výlet na Štrbské pleso, kde bolo dostatok snehu, takže sme sa mohli guľovať a ďalekohľadom pozorovať krásnu prírodu. Samozrejme po ceste naspäť nám poukazoval ďalšie krásy okolia. Večer sa rozhovor akosi dostal až k autu, že už je dosť v zlom stave a vtom som si spomenul, že známi, čo od nich kúpil toto auto čo má, rozmýšľajú predať to, čo majú a má 7 miest. To naštartovalo hneď u Daniela skvelú myšlienku a za pár týždňov ho už kupoval. Od tejto návštevy som bohužiaľ sa už s ním neskontoval, aj napriek viacerým pokusom. Týždeň pred jeho smrťou sme ho chceli navštíviť s kamarátmi ,ale po niekoľkých dňoch bola jeho odpoveď: Chalani rád ,ale až po 17-tom teraz mám veľa práce .

Týmto Ti chceme vzdať česť a zachovať pamiatku: môjmu najlepšiemu kamarátovi a priateľovi, ale aj duchovnému pastierovi, ktorý sa snažil porozumieť všetkým vekovým kategóriám a pomôcť ako sa len dalo. Väčšinou na svoj úkor. Obetoval si hlavne svoj čas, financie a odložil bokom svoje potreby a trápenia. Vždy si tu bol pre nás a pre tých, ktorý Ťa potrebovali. Vždy sme sa mohli na Teba obrátiť v ťažkých chvíľach a Ty si sa nám neobrátil chrbtom. Ešte raz veľká vďaka! V našich srdciach navždy zostaneš.

Fília Drietoma – Emília Bátovská

Biblické hodiny a iné aktivity v zbere

Brat kaplán mával každú stredu biblické hodiny pre dospelých o 16 hodine a pre mládež o 17 hodine. Brat kaplán nám aj zahrá na varhany a s deťmi stále niečo absolvuje. Je to príprava na Veľkú noc, malý program a potom ku dňu

matiek, tiež je program – blahoželenie pripravené. Potom sme sa dopočuli, že brat kaplán si podal na miesto farára do Svätého Kríža. Prišli ho pozrieť a vidieť aj z tohto zboru. A už sme vedeli, že pôjde na nové pôsobisko. Ešte v tomto čase sa v drietomskom kostole i zborovej miestnosti urobilo ozvučenie. Urobilo sa popri Trenčínu. Ľudia lepšie počujú, hlavne pri pohreboch a slávnostiach. Sme s týmto spokojní a vážime si to! Nad dverami sa urobilo zastrešenie – markíza – na dvere toľko už nebude pršať, aj pred slnkom sú chránené.

Báseň k farárskym skúškam

Vážený brat farár, v kaplánskej službe,

13. október bol deň, čo podľahol Vašej túžbe. Toto bol deň, ktorý učinil Hospodin, no Vy ste ešte neskončili so svojím učením.

Farárske skúšky urobené a možno nové miesto na rok pripravené. Prajeme Vám veľa zdraru, Božej lásky a milosti nebáť sa „Božej pomoci“ a prežívať službu v radosti.

Nech sa Vám v živote darí, zdravie, láska a dar viery, sú najväčšie dary!

Milujem Hospodine Tvojho domu obydlie a miesto, kde Tvoja sláva prebýva. Lebo lepší je jeden deň v Tvojich príbytkoch ako inde tisíc.

Farárske skúšky

13. október bol deň, keď náš zborový kaplán zložil farárske skúšky a bol uvedený ako farár na kaplánskom mieste.

V živote človeka sa každodenne stretávame so situáciami, ktoré od nás vyžadujú, aby sme zaujali konkrétne stanovisko. Neraz dokonca musíme niečo obetovať, aby sme pomohli iným v ich problémy, ktorý prežívajú, potešili ich a povzbudili. Každý človek je ochotný obetovať niečo iné. Ja pre iných rád obetujem svoj čas. Ten využívam na stretávanie sa s ostatnými, komunikáciu, spoznávanie sa a prehlbovanie vzťahov na návštevách, zborových či mimozborových aktivitách, alebo na spoločných výletoch s rodinou, priateľmi a ľuďmi žijúcimi v zbore, kde môžem slúžiť. Myslím si, že človek by sa nemal pred inými zatvárať a tváriť sa, že mňa sa netýka to, čo sa deje okolo mňa.

Práve naopak, mali by sme sa zaujímať o to, čo prežívajú a čím žijú ľudia okolo nás. A to bez ohľadu na ich spoločenské postavenie, vekovú skupinu, a neraz aj naše sympatie. Rovnako si našu pozornosť zaslúži malé dieťa, študent, pracujúci, dôchodca, ako aj 100-ročný človek. Náš čas, ktorý obetujeme pre ostatných, nie je nikdy stratený. Ak ľudia okolo nás vidia, že sa o nich zaujímate, že nám na nich záleží a nie sú nám ľahostajní, ak vidia, že svoj čas pre nich ochotne obetujeme, potom nám to často vedia vynahradiť.

Inokedy nemám problém s tým, aby som obetoval častí svojich peňazí, ak viem, že tým niekomu pomôžem alebo niekoho poteším maličkosťou, ktorú mu kúpim.

A čoho som sa vzdal pre ostatných? V mojom živote sú to často iba maličkosti, ktorých sa vzdám. Naposledy to bolo ovocie a sladkosti, ktoré som dostal pri obede v školskej jedálni. Aká veľká radosť bola v očiach detí, ktoré ma prosili, či by som im to nedal. Ale samozrejme, niekedy sa človek musí vzdať aj veľkých a dôležitých vecí, aby iným pomohol.

V obetovaní a vzdávaní sa by nám mal byť príkladom Pán Ježiš Kristus. Ak sa od Neho budeme učiť, ako máme obetovať to, čo máme, a ak sa od Neho budeme učiť, ako sa niečoho môžeme vzdať, len vtedy to bude mať správny efekt a splní to svoj cieľ.

Danielové aktivity

Brat kaplán s mládežou absolvoval výlet na mohyly M. R. Štefánika na Bradle. Na dvakrát zobral naše deti a vnúčatá a ukázal im aj iné miesta a fary. Mali aj výlet do prírody a opekačku.

Brat kaplán sa angažuje, píše do Evanjelického posla spod Tatier a robí rôzne ankety a podáva správy. Aj NTZ z Jednoty dôchodcov 1.7.2011 navštívil náš evanjelický chrám Boží, kde v preplnenom brat kaplán Baláž sa srdečne prihovoral našim seniorom.

Drietomskí evanjelici radi spájajú príjemné s užitočným

Väčšina ľudí túži vo svojom živote po spoznávaní niečoho nového, čo by bolo pre nich život užitočné, no zároveň aj príjemné. Podobne sú na tom aj evanjelici v Drietome. Svedčí o tom fakt, že sú nielen vzdelávaní v slove

Božom, ale zároveň radi spoznávajú nové miesta a nových ľudí. V sobotu 22. januára sa uskutočnil výlet evanjelickej mládeže z Drietomy na hrad v Trenčíne. Počas jeho prehliadky si mohli pozrieť vnútorné priestory hradu a vypočuť si odbornú prednášku o jeho histórii. Po statočnom zdolávaní mnohých schodov a výstupe do veže hradu sme sa mohli pokochať výhľadom nielen na mesto Trenčín, ale aj na jeho okolie. Pevnosť panstva Matúša Čáka sme následne opustili a presunuli sa do pevnosti mestskej veže.

Počas stretnutí mládeže, ktoré býva každú stredu o 17.00 hod v drietomskom zborovom dome pri evanjelickom kostole, sa zamýšľame nad Písmom Svätým, modlíme sa, duchovne sa povzbudzujeme, samozrejme hráme sa a súťažíme. Teším sa, keď na stretnutie mládeže chodia nielen študenti stredných škôl, ale aj deti z miestnej základnej školy. Takto vzájomne vytvárajú spoločenstvo, prehlbujú svoje vzťahy a nachádzajú si nových kamarátov. Vždy sa potešíme, keď medzi nás príde niekto nový, alebo keď príde pozvaný hosť, ktorý spestrí stretnutie mládeže hrou na hudobný nástroj alebo nejakým príhovorom, či hrou. A práve počas vzájomných súťaží a hier deti a mládež majú možnosť dokázať, ako sa vzájomne poznajú, ako sa môžu na seba spoľahnúť v rozličných situáciách. Neraz sa prejavia svojou kreativitou, vedomosťami, pohotovosťou a šikovnosťou. Už sa tešíme, kedy bude krajšie a teplejšie počasie, pretože pripravujeme výlet na mohylu M.R.Štefánika v Brezovej pod Bradlom alebo na hrad v Čachticiach. Svoje miesto si nájdú aj starší, ktorí sa schádzajú v stredu o 16.00 na biblickej hodine. Spoločne sme sa zamýšľali nad tým, aký je biblický pohľad na ľudské vlastnosti ako je hnev, závisť, nenávisť či klamstvo. Ale väčšinu času sme venovali štúdiu siekt a svetových náboženstiev, s ktorými sa veriaci môžu stretnúť. Venovali sme sa ich histórii, ako aj ich učeniu. Z biblického pohľadu sme skúmali, čím môžu byť nebezpečné pre kresťanov.

V nedeľu 23. januára sme mali možnosť privítať na službách Božích študenta teológie 4. ročníka Milana Bartka zo Svitú, ktorý prítomným veriacim poslužil zvesťou slova Božieho. No toto nebola zaiste jediná návšteva, pretože plánujeme pozvať aj iných hostí z radov teológov, kaplánov a farárov, ktorí by sa zúčastnili na službách Božích a poslužili zvesťou slova Božieho. Na čo netreba zabudnúť je fakt, že v miestnom evanjelickom kostole i v zborovom dome sa v uplynulých mesiacoch uskutočnili malé technické zmeny. Konkrétne ide o ozvučenie kostola i modlitebne, ktoré tam doteraz neboli.

Touto cestou chcem poďakovať všetkým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľali pri obstarávaní a inštalácii ozvučenia. Toto si vyžiadalo nemalé finančné investície, tak veríme, že s pomocou ochotných darcov sa nám podarí pokryť finančné náklady, ktoré sú s tým spojené. Rovnako stojíme pred ďalšou investíciou a tou je inštalácia kúrenia v kostole. Veríme, že sa nájdú aj v tomto smere ochotní ľudia pomôcť tomu, aby sa v našom kostole cítili príjemne aj počas chladných mesiacov.

A čo dodať na záver? Vstúpili sme do pôstneho obdobia. Do obdobia, ktoré nám dáva možnosť sa pozastaviť, intenzívnejšie uvažovať nad sebou, svojimi vzťahmi, ale predovšetkým nad naším vzťahom k Trojjedinému Pánu Bohu. Budeme sa zamýšľať nad významom utrpenia Ježiša Krista na kríži na Golgote. Preto vás chcem vyzvať, aby ste popri telesnom pôste nezabúdali ani na ten duchovný a aby ste pamätali na svoje duchovné potreby. Na návštevu služieb Božích, biblických hodín a stretnutí mládeže, na ktorých sa chceme spoločne stretávať a posilňovať sa. Chcem vás vyzvať, aby ste nezabúdali na pravidelnú modlitbu, vzdelávanie sa v Božom slove a spoločenstvo s Trojjediným Bohom – Otcom, Synom a Duchom Svätým, ako aj na duchovné spoločenstvo s vašimi blízkymi: rodinami, kamarátmi, priateľmi, susedmi, spolužiakmi i kolegami na pracovisku. Prajem vám pokojné prežitie pôstneho obdobia a nastávajúcich veľkonočných sviatkov.

Požehnanie detí

Hneď v prvú septembrovú nedeľu pán kaplán udeľoval požehnanie deťom a mládeži na začiatku školského roku, prosiac o Božie požehnanie a dobré učenie.

Brat kaplán hneď prejavil záujem o deti a tak sa začali biblické hodiny a mládež.

V tom čase – v septembri bol Trenčiansky spevokol Zvon na výlete v Nemecku a brat kaplán mal prvý krst v Trenčíne. Krstil Branka Vlnu z Kostolnej a tak zaštepil do vínného kmeňa malú ratolesť.

Vianoce 2010

Deň za dňom pomaly „beží“ a už sa vianočný čas blíži! S mládežou sa nacvičuje program, chystá stromček, službu majú Múdry Jaroslav s rodinou a všetko je pripravené privítať aj v drietomskom chráme narodenie Pána.

Začiatok služieb Božích na Štedrý deň je o pol štvrtej hodine a už vtedy nám tak ako každoročne vyhráva Drietomanka koledy. Pán kaplán je unesený, lebo také niečo nezažil. Hudobníci hrajú aj Čas radosti, Narodil sa Kristus Pán a na záver v plnom znení chrámom znebie pieseň Tichá noc.

Deti prednesú svoj program a každé si pod stromčekom nájde svoj balíček! Všetci sa odoberieme do svojich príbytkov a tam so svojimi rodinami sme v očakávaní príchodu Ježiška. Sú sviatky pokoja, radosti, lásky a šťastia.

Nový rok 2011

Po vianočnom období, kedy častejšie navštevujeme chrám Boží, zavítal k nám Nový rok. Raketami a ohňostrojom po silvestrovskej noci je tu. Brat kaplán Baláž náležite ho privítal a všetkým nám poprial Božej pomoci a ochrany do 2011 (roku).

Rok nový zase k nám prišiel, v ňom teš sa a každý vesel'. Radujme sa, veselme sa v tomto Novom roku.

Posledným sviatkom vianočného okruhu je Zjavenie Krista Pána mudrcom. Po tomto sviatku odídeme do zborového domu, aby sme tam v teplúčku počúvali Božie slovo a prežívali aj biblické hodiny.

Čriečky zo života evanjelických veriacich v Drietome

Evanjelickí veriaci v Drietome v posledných mesiacoch zažili veľa vzácných a zároveň dôležitých chvíľ vo svojom duchovnom živote. To je dôkazom toho, že veriaci sa radi schádzajú, poznávajú Písmo Sväté a vzdelávajú sa v ňom.

Začiatkom augusta sa evanjelickí veriaci v Drietome v svojom chráme Božom rozlúčili so zborovou kapláňkou Mgr. Jankou Bartovou, ktorá zároveň pôsobila 2 roky v Drietome. Tu vykonávala nielen služby Božie, ale venovala sa aj vzdelávaniu veriacich na biblických hodinách i na stretnutiach evanjelickej mládeže. 15. augusta privítali na službách Božích svojho nového duchovného pastiera Mgr. Daniela Baláža, zborového kaplána v Trenčíne. Daniel Baláž poďakoval za milé privítanie a povedal, že chce byť pre veriacich nielen kaplánom, ale aj priateľom, u ktorého môžu veriaci nájsť porozumenie, pomoc. Pani Emília Bátovská zložila pri tejto príležitosti básničku a odovzdala

novému kaplánovi aj kyticu kvetov. 26. septembra sa zišli veriaci na slávnostných službách Božích, počas ktorých ďakovali Pánu Bohu za úrody zeme.

17. október bol opäť pre drietomských evanjelikov významný. Počas služieb Božích blahoželali duchovnému pastierovi k úspešnému spraveniu farárskych skúšok, ktoré absolvoval v stredu 13. októbra na Generálnom biskupskom úrade v Bratislave.

Podmienkou vykonania farárskych skúšok je dvojročné kaplánske pôsobenie a preukázanie vedomostí pred skúšobnou komisiou z viacerých oblastí duchovného a bohoslužobného života. V nedeľu 7. novembra si evanjelickí veriaci pripomenuli 62. výročie posvätenia chrámu Božieho, ako aj 15. Výročie postavenia a posvätenia modlitebne. V stredu 17. novembra sa stretla v modlitebni skupina detí a mládežníkov na pravidelnom stretnutí mládeže, ktoré býva v každú stredu o 17.00 hod. Tento krát sme sa stretli skôr, a počas krátkeho výletu do okolia sme si vychutnali pohľad na obec Drietoma. Nechýbali ani zaujímavé súťaže a hry, v ktorých mládežníci súťažili. Svoju kreativitu preukázali aj v tvorení viet, pričom každé slovo muselo začínať na rovnaké písmenko.

Touto cestou chcem pozvať všetkých, ktorých trápia životné otázky, alebo majú záujem spoznať nových ľudí a vzdelávať sa v Božom slove, aby neváhali a prišli medzi nás. Radi privítame nielen evanjelikov, ale aj vás ostatných. V nedeľu sa o 10.45 schádzame na službách Božích. V stredu o 16.00 býva biblická hodina. Po biblickej hodine o 17.00 h býva už spomínaná mládež, kde sa schádzajú deti i mládežníci. Budeme radi, keď medzi nás prídete aj vy. Tešíme sa na vás.

Zo života evanjelických veriacich

Pri príležitosti pamiatky Cyrila a Metoda sa niekoľko evanjelických veriacich rozhodlo pripomenúť tento sviatok a ďakovať Pánu Bohu za týchto vierozvestcov počas slávnostných služieb Božích. Tie sa konali 5. júla 2011 na hrade Branč.

Každoročne sa tu v tento sviatok stretávajú evanjelickí veriaci zo Západného dištriktu – na pravidelnom dištriktuálnom dni. Tak tomu bolo aj tento rok. Na slávnostných službách Božích konaných na tomto hrade sa

zúčastnili aj biskupi Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania – generálny biskup Miloš Klátik, biskup ZD Milan Krivda a biskup VD – Slavomír Sabol, ktorý zároveň poslúžil aj zvestou slova Božieho. Nechýbali ani príhovory viacerých hostí z domova i zo zahraničia.

Evanjelicke deti a mládež z Drietomy uskutočnili v mesiaci júl spolu s námestným farárom Danielom Balážom poznávací výlet okolitých pamiatok a cirkevných zborov.

Prvá skupina detí a mládeže sa vydala na výlet v utorok 13. júla. Navštívili mohyly M.R.Štefánika v Brezovej pod Bradlom. Následne ich kroky viedli do rekreačného strediska Matejková v Brezovej pod Bradlom, kde si prezreli areál strediska i ubytovacie chatky. V obci Kašariská navštívili rodný dom M.R.Štefánika, prezreli si múzeum a vypočuli si históriu o smrti tejto osobnosti, ako aj o stavaní a rekonštrukcii mohyly na Bradle. V miestnom kostole ich privítala zborová sestra farárka Zuzana Durcová, ktorá im pútavým spôsobom priblížila históriu obce Košariská – Priepastné. Nechýbala ani návšteva hradu Branč a oboznámenie sa s jeho areálom, ako aj návšteva hradu v Čachticiach.

Po stopách tejto skupiny sa v stredu 20. júla vydala tiež druhá skupina, naviac navštívili cirkevný zbor Vrbovce. Tu ich privítal zborový farár a konsenior Miroslav Hvožďara. Previedol ich farou, pozreli aj zborový dom. Na hrade Branč si spolu s farárom Danielom Balážom zaspievali niekoľko piesní. Navštívili aj gazdovský dvor v obci Turá Lúka, kde sa oboznámili so zvykmi ľudí žijúcich v Myjave a okolí, dozvedeli sa, ako títo ľudia kedysi žili ako žijú dnes. Privítala ich domáca zborová farárka Iveta Vachulová.

V pondelok 18. júla sa na futbalom ihrisku v Drietome zišlo približne 80 detí z Drietomy, Trenčína a okolitých obcí. Cirkevný zbor v Trenčíne v spolupráci so Spoločenstvom evanjelickej mládeže z Púchova pre nich spoločne zorganizoval športový deň. Hlavnými atrakciami tohto podujatia boli skákací nafukovací hrad, ako aj vodný futbal. V boji vo vodnom futbale sa zapojili nielen chlapci, ale aj dievčatá. Vytvorili tímy, ktoré proti sebe hrali zápasy v časovej dĺžke 2x7 minút. Samozrejme nechýbalo ani zamyslenie sa nad Písmom Svätým, ako aj vzájomné rozhovory domácich s hosťami, nadväzovanie nových kontaktov a priateľstiev. O občerstvenie sa postarali ochotné sestry z Drietomy.

V sobotu 30. júla sa v evanjelickom kostole v Púchove uskutočnila ordinácia – vysviacka nových kňazov. Na tejto sa zúčastnilo aj niekoľko evanjelických veriacich z Drietomy. Za kaplánov evanjelickej cirkvi bolo ordinovaných 8 mladých ľudí. Medzi nimi bol aj kaplán Ján Sadloň, ktorý od septembra vystrieda doterajšieho farára na kaplánskom mieste – Daniela Baláža, ktorý v Drietome pôsobil od 15. augusta 2010. Týmto zároveň dávam do pozornosti, že pri príležitosti ukončenia môjho pôsobenia v cirkevnom zbore Trenčín a Drietoma a premiestnení do nového cirkevného zboru sa budem s evanjelickými veriacimi i obyvateľmi obce Drietoma lúčiť 14. augusta – nedeľa – v rámci slávnostných služieb Božích o 10.45. Na túto rozlúčku pozývam nielen miestnych veriacich, ale aj ostatných obyvateľom obce Drietoma i okolitých obcí.

Zároveň chcem touto cestou poďakovať všetkým cirkevníkom i obyvateľom Drietomy, s ktorými som mohol počas môjho ročného pôsobenia spolupracovať, ktorí ma prijali do svojich domácností, a s ktorými som nadviazal veľmi dobré vzťahy, ktoré samozrejme budú pokračovať.

Na záver všetkým cirkevníkom i obyvateľom Drietomy prajem pekne strávený čas prázdnin a dovoleníek, aby načerpali nových telesných i duševných síl.

Cirkevný zbor Žilina – Rajec

Toto o ňom napísali dievčatá, ktoré ho poznali:

Daniel Baláž - Ako tínedžer pravidelne chodieval na stretnutia dorastu. - V lete sa zúčastňoval dorastových táborov. Vždy bol ochotný pomôcť s praktickými vecami, napr. niečo popremiestňovať, pripraviť, odniesť, pomôcť pri varení, upratovaní... Ráno na táboroch zavčas vstával, asi ako prvý, vždy pomáhal s rannými táborovými nákupmi. Dalo sa naňho spoľahnúť.

- Už ako dorastenec a neskôr mládežník pomáhal aj pri práci s deťmi, na besiedke. - Na dorastovom tábore v Gerlachove, kde bol Daniel ako účastník dorastenec, sa tiež prejavil jeho vzťah k deťom. Neďaleko ubytovne sa hrávalo na ulici niekoľko rómskych detí. Sami dorastenci si pre tieto deti pripravili jednoduchý program, naučili ich piesne, veršík, porozprávali príbeh, rómske deti zase naučili nejaké piesne ich. Tu tiež Daniel pomáhal – učil deti ukazovacie pesničky, rozprával sa s nimi, hral.

- Daniel rád písal krátke články do novín, napr. o podujatiach v cirkevnom zbore, o táboroch, ktorých sa zúčastnil a pod. - Keď sa rozhodol pre štúdium teológie, trávil viac času v Bratislave. Keď prichádzal do Žiliny, chodieval na stretnutia mládeže, kde mal občas aj výklad. Pri tom využíval aj svoje poznatky zo štúdia teológie.

- V tomto čase chodieval ako vedúci na detské letné tábory. Opäť bol vždy ochotný s čímkoľvek pomôcť. Pre deti to bol vedúci, na ktorého sa mohli vešať, nosil ich na chrbte, hlavne tým menším deťom sa to páčilo.

- Jeden príbeh ešte z čias, keď bol Daniel dorastenec: Na doraste sa hovorilo o misionárovi Jimovi Elliotovi, ktorého ako 29 ročného zabili domorodí indiáni v Ekvádore, keď im chcel spolu s ďalšími misionármi priniesť evanjelium. Diskusia bola o tom, prečo títo misionári zomreli takí mladí. Daniel vtedy povedal niečo v tom zmysle, že možno už urobili pre Pána Boha všetko, čo mali urobiť. Prekvapivá myšlienka od mladého dorastenca. Spomenula som si na ňu, keď som sa dozvedela, že Daniel zomrel taký mladý. Neviem, či on urobil pre Pána Boha všetko, čo urobiť mal, ale vedie ma to k zamysleniu: Robím pre Pána Boha to, čo mám robiť, čo On odo mňa chce? Keď zomriem, bude sa dať povedať, že som urobila všetko, čo som mala?

- Daniel bol veľmi priateľský človek – kam prišiel, vždy sa ľuďom prihovoral, porozprával sa, zaujímal sa o druhých hoci nemal ľahký život, nepamätám si, že by som ho niekedy počula sťažovať si (v čase, keď pôsobil v ZA alebo

potom počas návštev) – to je až zarážajúce a do očí bijúce v dnešnej dobe, keď si väčšina ľudí na všeličo sťažuje

Marian Kaňuch, zborový farár

Ja som ho poznal ako veľmi priateľského, ochotného, usmievavého, dobrosrdečného človeka a dôstojného farára, veľmi milý chlapec a chýbajú mi ranné vypisovania s ním na FB.

Danielova konfirmácia s Ondrejom a Zuzanou Peťkovskými

Daniel s rodinou pri konfirmácii

Cirkevný zbor Svätý Kríž - Lazisko

Nikola Tomanová, CZ Svätý kríž - Lazisko

Mám 16 rokov, pred tromi rokmi prišiel pán farár do nášho CZ. Takže je jasné, že som z CZ Svätý Kríž. S pánom farárom som zažila krásne chvíle. Konfirmovala som s ním. Ja a moji ďalší 4 spolužiaci. Pán farár bol skvelý... Za tie roky, keď sme spolu konfirmovali sa nám plne venoval. Stretávali sme sa trikrát do týždňa. Chodievali sme spolu na výlety, dorasty alebo niekde na čaj. Dával nám veľa zo svojho voľného času. Záležalo mu na nás ako na vlastných deťoch. Plne sa nám venoval.. Prežili sme spolu toho veľa. Smiech, úsmevy, ale neraz aj slzy. Keď som mala nejaké problémy vedela som, že jestvuje niekto, kto ma vypočuje a poradí. Bol to on. Bude mi veľmi chýbať. Ale to snád' nám všetkým.

Jana Bellová, CZ Svätý Kríž – Lazisko

Ja som s Dankom viedla spoločne vyše pol roka detskú besiedku a máme fotku, kde sme sa boli spoločne s deťmi voziť na koči ťahané s koňom.

Daniel s deťmi z detskej besiedky

Andrej Lacko, CZ Žaškov

Stretli a spoznali sme sa na konfirmačnom tábore KOLOS na Sigorde. Mali sme spolu skupinku, takže sme mali dosť času sa spolu porozprávať a tam som mu aj povedal, že chcem byť farár. Ešte sme sa niekoľkokrát stretli na dorastových stretnutiach a pod., boli sme ho pár krát pozrieť v Kríži. Teraz, keď zomrel tak túžba stať sa farárom sa vo mne zväčšila už len kvôli nemu. Prikladám foto z tábora.

Daniel na konfirmačnom tábore KOLOS

Vladimír Guoth, CZ Partizánska Ľupča

S Dankom som sa stretol len raz a to na Liptovskom jarmoku v decembri 2013. Zoznámil ma s ním môj dobrý priateľ Mgr. Ján Molčan, keď prišiel po neho na aute, keďže sme trochu popíjali varené víno. Bol som tam aj s manželkou a niekoľkými priateľmi, hneď urobil na mňa dobrý dojem. Po nejakom čase som navrhol, že kým ešte odídu domov, nech idú na návštevu ku nám. Danko s Jankom neodmietli, so slovami, že ak mám ešte aj čo prehryznúť, bude to super. Problém nastal až pri aute, keď sme sa spočítali

a bolo nás 8 a jeho auto len 7 miestne. Danko to samozrejme vyriešil a zobral nás všetkých. Pred bytom mi spolu s Jankom zahlásili, že to bude ako keby pastorálna návšteva. Zasmiali sme sa tomu a vystúpali sme k nám do bytu. Doma manželka pripravila samozrejme sľúbené niečo pod zub, ja som vytiahol harmoniku a trochu sme pospievali. Keďže už bolo viac hodín, v tichosti sme sa rozišli a dohodli, že sa určite musíme niekedy stretnúť. O niekoľko dní sme sa stali priateľmi na Facebooku, kde mi napísal citujem:

Ahoj Vladko, som rád, že sme sa mohli spoznať, a že sme spolu prežili pekný deň aj večer. Teším sa na skoré stretnutie a koooopec zábavy.

Potom som mu stihol ešte v januári zagratulovať k narodeninám cez Facebook, keďže som bol pracovne v Rakúsku. Keď som sa vrátil, dozvedel som sa, že s Jankom organizujú karneval pre deti. Zariadil som dcérke princeznovské oblečenie a tešili sme sa celý týždeň, že malá sa vyskáče a my sa zase po nejakom čase stretneme s Dankom. No nestalo sa tak, lebo v piatok 14.februára mi večer moja kamarátka Janka Bellová /vedie detskú besiedku v farnostiach Part. Ľupča, Svätý Kríž/, že karneval nebude. Bol som najprv prekvapený a možno aj trochu nahnevaný, lebo sme sa všetci na ten karneval tešili. Po tejto správe som jej hneď volal a chcel som vedieť dôvod. No keď mi ho povedala, boli sme všetci šokovaní a nevedeli sme, čo povedať. Druhý raz sa mi teda nepodarilo s Dankom stretnúť, no aj to jedno stretnutie zanechalo v nás silné emócie. Na pohrebe nám bolo veľmi ťažko, ale podľa účasti sme si boli istí, že to musel byť neobyčajný človek s veľkým srdcom.

Ivka Španková, CZ Svätý Kríž - Lazisko

V roku 2011 do Svätého Kríža prišiel nový pán farár...

Hmm, ok, však to je fajn - pomyslela som si. Dcéra Natálka začala chodiť do školy, ako hrdá prváčka s nadšením mi každý deň rozprávala, čo zažila, čo sa naučila. Jedného dňa mi ale s úsmevom oznámila: „Mami, náboženstvo nás už ide učiť nový pán farár, vieš aký je vysoký? On je vysoký ako naše dvere, ON je veľký!!! “ Náboženstvo mali vždy v stredu, veľmi sa tešila na každú hodinu, opakovala mi, že nesmie vymeškávať, že pán farár si zapisuje dochádzku. Dokonca raz sa mi stalo, že som ju musela preobjednať k zubárke, lebo ona predsa chce byť na náboženstve!!!

Z jej rozprávania mi bolo hneď jasné, ako veľmi si Danko deti obľúbili. Ako pútavo viedol hodiny, rozprával príbehy, snažil sa ich zapájať do rozhovoru a veľa sa smiali. Domov doniesla oznam, že začnú každú sobotu detské besiedky. To bolo radosti! Súťaže, hry, básničky, ale aj modlitby. ON je veľký – koľko pravdy bolo, i je, v týchto slovách Natálky. Takže cez dcérku sme sa s Dankom zoznámili. Srdečne, s úsmevom nám podal ruku s tým, že je rád, že spoznáva nových ľudí v jeho novom pôsobisku. Keď som sa ho opýtala, ako sa cíti na fare – odpovedal – AKO DOMA, veľmi sa mi páči na Liptove, máte tu tak krásne!!! Vravieval, že večer si otvorí oblok a načúva hore ako šumí. Keďže fara, kde býval, je blízko lesa.

Netrvalo dlho a pozvali sme ho k nám domov. Návšteva prebehla v príjemnej atmosfére, akoby sme sa dávno poznali. Danko navrhol aj tykanie – vraj jemu sa tak lepšie komunikuje, nebude to také formálne.

Daniel v rodine Špankovicov

Pracovala som priamo v Svätom Kríži a keď šiel niečo vybavovať do mesta, vždy sa zastavil, na kávičku, alebo len tak na skok, porozprávať sa. Vždy nám v práci poprial pekný deň, aby sa nám darilo. Bol spoločenský, rád komunikoval a nemal problém konverzovať s deťmi, staršou, či mladšou generáciou. Nerobil rozdiely. Musím tu zdôrazniť, že aj keď si našiel nových kamarátov – NIKDY NEZABUDAL na tých, ktorých poznal už dávnejšie. Rozprával nám rôzne veselé príbehy, s úctou spomínal. Oni vedia, o kom tu píšem.

A dni plynuli. Danko sa stal súčasťou našej rodiny. Stal sa naším kamarátom. KAMARÁT – čo znamená toto slovo??? ON mal vždy čas, vypočuť, poradiť, pomôcť. Vždy bol nesmierne vďačný, keď sme mu ja, alebo manžel pomohli. Koľko sme sa u nás nasmiali na terase, keď sme grilovali alebo len tak debatovali o živote. Vedel sa tak z chuti smiať, že ho bolo počuť široko-dáľeko ten jeho smiech bol nenapodobiteľný. A my sme sa smiali, veľa sme sa smiali... Šťastie vedie k úsmevu, ale aj úsmev vedie ku šťastiu. Naše stretnutia boli čoraz častejšie. Našli sme v ňom KAMARATA. Nebudem tu písať, kde všade sme s nim boli. Tých výletov bolo veľa, všade bolo veselo, ako vždy s nim...

Zoznámili sme ho s našou rodinou, ktorí boli milo prekvapení, akého máme pána farára. Rodičia, súrodenci – všetci si ho obľúbili. Chodil na naše oslavy, keď sme oslavovali narodeniny, meniny.

Veľmi rád jedol a chutila mu naša kuchyňa liptovská kapustnica, droby, pirohy, halušky, držky. Proste gurmán. Akosi prirodzene pri jeho otázke – moji milí, čo idete robiť na Silvestra? Nebudeme spolu? ÁNO - znela naša odpoveď, spolu sme sa navečerali, mal veľmi pekný príhovor pred slávnostnou večerou. Ešte teraz počujem jeho slová – „Ďakujem PÁNU BOHU“, že môžem byť s touto rodinkou, že ma prijali medzi seba... veselo sme víтали NOVÝ ROK, pozval aj spoločných známych, vládla dobrá nálada, jedli sme, smiali sa, smiali sa, smiali sa... Jeden Silvester, druhý Silvester...tretí už nebude

13.1.2014 sa Danko dožil 30-rokov. Pozval si priateľov, tých ktorých tam chcel mať a kto mohol, ten aj prišiel. Pomohli sme mu, čo sa dalo a ten piatok 17.1 2014 sme začali oslavovať. Bola to vydarená oslava, všetci sme sa skvelo bavili, spievali v sprievode harmoniky, smiali sa – do rána....

Bol veľmi šťastný. Po oslave mi povedal: „Ivka, takú oslavu som ešte nemal!“ Nastali bežné dni, stretli sme sa, dali si kávu a ani slovom sa nezmienil, že by ho niečo bolelo, bol usmiaty, výborne naladený – ako vždy... A dni plynuli..

12.2. 2014 sme sa stretli v Liptovskom Mikuláši, žartoval s mojimi rodičmi, vystískal Natálku, šli sme na nákup. Plánovali sme, že niekam zas pôjdeme, že si zavoláme...podal nám ruku, usmiaty zamával a naštartoval svojho “tátoša”. To bolo naposledy, kedy som ho videla..Och Danko...

Potom už len prázdno, bolesť, otázniky, zlosť, bezradnosť. Rozlúčka, pri ktorej pukalo srdce. Rozlúčili sme sa dôstojne. Smútok zavládol duši, veď kto by to len tušil???

Som nesmierne vďačná za možnosť poznať ho. Danko – ďakujem ti z celého srdca za seba, i moju rodinu, za všetko, čo si pre nás urobil. Tak úžasného, milého, dobrého, skromného človeka ako si TY, som ešte nestretla. Ty si nepoznal slovo NIE, NEMÔŽEM, NEDÁ SA. Ďakujem za tvoju trpezlivosť, ktorú si mal či už pri našej dcérke, alebo iných deťoch na besiedke, na výletoch. Ochranoval si ich. Oni sa poctivo učili básničky, pesničky, aby si mohol byť na ne pyšný a TY si bol. Pre koľkých z nás môžeš byť príkladom?!? Obohatil si náš život. Ako som len rada, že som ti do očí mohla povedať, ako veľmi som rada, že ťa poznám a vážim si ťa.

Niektorí vstúpia do nášho života a sú požehnaním. TY Danko si bol naším požehnaním, aj ním ostávaš. Pretože na TEBA, nikdy nezabudneme!!! Ostávaš hlboko v našich srdciach, máš tam pevné miesto.

Presne viem, čo by si na všetky riadky, ktoré som napísala povedal. Povedal by si: „Jooo, veď toto si ja ani nezaslúžim“. Ty Danko si zaslúžiš oveľa, oveľa viac a ani všetky slová sveta by nestačili na vyjadrenie tej vďaky, akú k tebe cítíme...Odišiel si domov a tam zhora dávaš na nás pozor...

Kolektív pracovníkov ZŠ Svätý Kríž

Daniel k nám nastúpil v septembri, na začiatku školského roku 2011/2012. Hneď od začiatku si získal priazeň detí ale i nás, jeho nových kolegýň a kolegov zo Základnej školy Svätý Kríž. Ešte v tú istú jeseň nás všetky pozval

na grilovačku k nemu na faru. Už vtedy nám ukázal svoju pohostinnosť, srdečnosť a kamarátskosť.

Danko sa vedel rýchlo prispôbiť novému prostrediu, deťom ale i nám dospelým. Absolvoval s nami školské výlety do Košíc, Bratislavy, Budapešti, či na Habakuky. Vedel sa celú cestu hrať s deťmi karty, „lámal si jazyk“ v jazykolamoch. Mal obrovskú trpezlivosť a výdrž. S najmenšími deťmi sa zúčastnil akcie: Noc v škole. Prezliekol sa za Tatka Šmolka, prirobil si bradu z vaty, obliekol červené tepláky. No fešák. Súťažili spolu celé popoludnie. Na Deň detí zas zobral na seba podobu Chipa z nezabudnuteľnej rozprávky. Fotografoval sa s deťmi, robil im radosť. Aj my s deťmi sme sa zastavili u neho na fare, pripravil nám čaj, ponúkol kofolu. Poukazoval kostol či zvonicu. Na našich spoločných akciách sa vedel úžasne zabaviť, povedať vtipy, zatancovať si s nami. Veľa o sebe nerozprával, zato nás vypočul, poradil, pomohol.

Posledný deň, ktorý nám bol dožičený stráviť s našim Dankom bola streda – Deň náboženstva. Prekypoval veselou náladou. Schuti sme sa zasmiali pri obede v školskej jedálni. Danko nám líčil, akého mal hostľa. Išiel dať svojmu psíkovi Edkovi granule. Lenže sa mu zdalo, že vrece je akési prázdne. Otvoril ho a tam na neho žmurkala malá myška. Celá vyľakaná pozerala naň malými hnedými očkami. On sa tiež zľakol, ostal stáť ako prikovaný. Krátko na seba hľadeli, myška naň vyplazila jazyk a ušla. Smiali sme sa, až nám slzy tiekli. To sme však nemysleli, že ho vidíme naposledy. Bol to deň pred smrťou. Takéhoto veselého si ho budeme pamätať navždy.

Chýba nám, chýba žiakom. Veľmi sme ho mali radi, žiaci sa tešili na hodiny náboženstva. Zostalo po ňom prázdne miesto a nám už iba spomienky.

P.S.: Danko, sľúbil si, že po Novom roku prídeš na kávu. Pre povinnosti si ju odkladal z týždňa na týždeň. Ja ale čakám....

Daniel ako Tatko Šmoula

Patrik Horanský, CZ Svätý Kríž - Lazisko

Tak, kde by som začal. Asi tam, kde som sa s pánom farárom stretol prvý krát. Bolo to u nás doma, keď prišiel za mladším bratom sa dohodnúť ohľadom výučieb na confirmáciu. Medzi rečou sa spýtal mňa, či by som nechcel tiež confirmovať a ja som mu povedal, že už rok som odchodil a potom som to vzdal. Pán farár mi povedal, že to nevadí a že by som mohol v klúde pokračovať. Spýtal sa ma na pár otázok ohľadom náboženstva a na všetky som mu odpovedal správne. Celkom som ho tým zaujal, keďže som tam už 2 roky nechodil a stále som to vedel "sypať z rukáva". Dohodli sme si prvú hodinu výučieb a pokračovali sme. Za ten čas, ako som pravidelne a s radosťou chodil na výučby, sme zažili dosť srandy a výletov. Navštevovali sme s našou skupinou aj iné mestá a chodievali sme tam na "mládež". Pán farár bol vždy nadšený, keď som sa pridol k nemu a našim mladším confirmandom na nejaký výlet.

Nikdy nezabudnem na to, ako som ho vedel rozosmiať mojimi vtipmi. Raz som ho nechtiac tak rozosmial, že sme skoro nabúrali, ale za tú randu to stálo.

Vždy, keď som bol ja s pánom farárom na blízku, o zábavu bolo postarané. Ako plynul čas, blížila sa confirmácia. Ráno sme mali všetci trému, no pán farár nás upokojil a úspešne sme skonfirmovali.

Po confirmácii sme sa s pánom farárom vídali stále a stále sme chodievali po výletoch a podobne. Dodnes si pamätám na naše večerné "výjazdy", kedy sme chodievali sa len tak previezť okolo LM a okolia. Naskákali sme do auta aj s ostatnými kamarátmi a confirmandmi a šli sme sa len tak previezť. Pár krát sa nám podarilo vidieť aj srnky na poli len kúsok od domov v dedine. Taktiež sme stále chodievali do Hybe za ostatnými confirmandmi, ktorých confirmačná skúška ešte len čakala. Aj tam sme zažili dosť srandy a dosť sme sa nasmiali.

Danielové nové auto pre CZ Svätý Kríž

Neskôr si pán farár kúpil väčšie auto, aby mohol so sebou brávať viac detí. Čas s pánom farárom ubiehal pomaly a to sme boli všetci radi. Ani sme sa nenazdali a prišli jedny krásne letné prázdniny. K pánovi farárovi prišiel skoro celý spevácky zbor z Dudiniec. Bolo ich strašne veľa, ale pán farár z toho mal

len radosť. Zabrali mu celú faru na týždeň a pán farár spal celý týždeň v aute, aby jeho veľká návšteva mala pohodlie. Dokonca vrazil, že sa mu v tom aute spalo lepšie než v posteli. S pánom farárom a kamarátmi sme robili spoločnosť dievčatám a samozrejme aj chlapcom a postarali sme sa im o zábavu na celý týždeň a oni sa nám odmenili krásnym vystúpením v našom drevenom kostole. Keď odchádzali, nechýbali ani emócie a tak sme im s pánom farárom sľúbili, že kým sú ešte tie prázdniny, prideme zas mi ku nim na týždeň. Na ten týždeň v Dudinciach asi nik z nás čo tam boli nezabudne. Aj tam sme sa dosť nasmiali. Keď sme odchádzali, tak sme sa s pánom farárom dohodli, že ich ešte prideme pozrieť. Dokopy sme tam boli ešte asi 2x a potom začala škola. Ani neviem ako a prišiel ten deň.

Deň, keď mi kamarát oznámil, že sanitka, ktorá šla hore Svätým Krížom, bola sanitka, ktorá šla na faru kvôli pánovi farárovi, a že náš pán farár umrel. Najprv som tomu vôbec nechcel veriť, ani v tom najhoršom sne. Chvíľu na to mi volal otec, že je to pravda. Stále som tomu nechcel veriť, no keď som prišiel domov a prihlásil sa na facebook, videl som nehorázne veľa príspevkov o pánovi farárovi. Neskôr prišiel domov brat a povedal mi, že je to naozaj pravda, že pán farár vážne umrel. V tom momente mi hlavou prebehli všetky spomienky s pánom farárom. Všetky boli len dobré. Pán farár bol (a v našich srdciach stále je!) najlepší človek na svete. S ním som nemal ani jednu zlú spomienku.

Na jeho rozlúčke v našom drevenom kostole bolo fakt veľa ľudí. Pán farár sa na to celé určite pozeral z nejakého obláčika a určite mal úsmev na perách, lebo inakšie si ho ani predstaviť neviem. Je veľká škoda, že toľko ľudí bolo len na jeho rozlúčke. Podľa mňa si zaslúžil takú účasť na každej jeho bohoslužbe. Už je to nejaký čas, čo nás pán farár opustil a ja si naňho hocikeď spomeniem. Už "x" krát sa mi stalo že som šiel niekam a videl som auto podobné ako mal pán farár. Vždy som zamával s tým, že to ide pán farár. No potom si spomeniem, že pán farár už medzi nami nie je a že tam, kde je teraz, rozosmieva ostatných tak, ako som rozosmieval ja jeho. O pánovi farárovi by som mohol písať do nekonečna.

Nedávno som sa dočítal, že sa robí kniha o našom milovanom pánovi farárovi a že môžu prispieť nejakým textom aj ľudia, čo ho poznali. Tak píšem. Píšem to pre vás pán farár. A chcem vám povedať len, že si na vás hocikeď spomeniem. Vždy len v dobrom, pretože na vás sa v zlom myslieť nedá.

Dúfam, že sa tam máte ešte lepšie než tu. Váš jeden z obľúbených konfirmandov "Patrik".

Erika Straková, CZ Gôtovany

Môj ocino robí vo Svätom Kríži kantora - Vojtech Straka a ja som zaskakovala, hrala som s Dankom aj na Službách Božích, ale najviac na pohreboch. Staré tetušky z Gôtovian nás k sebe prirovnávali, žeby sme mohli byť pár. Aj Danko hovoril, že keby som nemala priateľa, tak by si ma nahovoril :D . Zažili sme kopec randy. Škoda, že to má už za sebou.

Rozlúčková kázeň

Suspirium:

Jak ťažko chápať taje Tvojich ciest –
Jak prenáramne ťažko Hospodine,
Veď bolestný kríž dáš i verným niešť,
A kto by mal žiť – zmiera, trúchlo hynie....
Jak ťažko Bože. Keď i sluha tvoj
Prv, jak vy skončil prácu musí v diale...
Ó Pane, osvieť mysle – srdcia skoj,
Daj prebojovať šťastne žitia boj
A spoj nás niekdy v nebi večne stále! Amen!

Text: Keď Ho viedli, pochytili istého Šimona Kyrenejského, ktorý šiel z poľa, a položili naňho kríž, aby ho niesol za Ježišom. Nasledoval Ho veľký zástup ľudu a žien, ktoré žiaľili nad Ním a oplakávali Ho. Ale Ježiš sa obrátil k nim a povedal: Dcéry jeruzalemské, nenariekajte nado mnou. Ale nariekajte radšej nad sebou a nad svojimi deťmi! Lebo, ajhľa, prichádzajú dni, v ktorých sa bude hovoriť: Blahoslavené neplodné a životy, ktoré nerodili, a prsia, ktoré nekojili. Vtedy začnú hovoriť vrchom: Padnite na nás! a pahorkom: Prikryte nás! Lebo keď toto robia so zeleným stromom, čo sa bude diať so suchým?

Luk 23,26-31

Milá zarmútená rodina, dôstojní bratia biskupi, vznešené sestry seniorky, bratia seniori, oltárni bratia a sestry, vážení veriaci z CZ Svätý kríž, milé smútočné zhromaždenie!

Ako blesk z jasného neba nás zasiahla správa o smrti Daniela Baláža. Málokto tomu chcel uveriť, že muž, ktorý pred mesiacom oslavoval tridsiate narodeniny už nie je medzi nami. Správa sa šírila nesmierne rýchlo. Ešte som nestihol v piatok doraziť z miesta úmrtia domov a ľudia z rôznych miest nášho Slovenska sa šokovaní informovali, či počutá smutná zvesť je naozaj skutočnosťou. Správa, že mladý človek bez vážnych zdravotných komplikácií odišiel na večnosť vie nás hrozne mrazivo šokovať.

Správa o smrti človeka sa nás vždy, či chceme alebo nie, hlboko dotkne. Uvedomujeme si, že dotyčného človeka v časnosti navždy strácame. Mysľou nám automatický prebiehajú myšlienky, čo sme so zosnulým spoločne prežili, čím nás vzájomný vzťah obohatil a čo sme v milovanej osobe stratili. Preto sú chvíle poslednej rozlúčky veľmi ťažké. Náročnosť rozlúčenie sa stupňuje, keď od nás odchádza mladý človek. Vtedy sa nás zmocňuje pocit nespravodlivosti. Mnohí konštatujú: Taký mladý. Veď mal ešte len život pred sebou. To, že sa

z odchodom mladého človeka ľudia ťažšie vyrovnávajú svedčí fakt, že sa na pohrebe mladých stretne oveľa väčšie spoločenstvo. To potvrdzuje aj dnešné naše smútočné zhromaždenie.

1. Podobnú situáciu prežívali zástupy v našom prečítanom biblickom texte. Vyprevádzajú na smrť mladého muža. Nestotožňujú sa s tým, že by mal zomrieť. Pociťujú nespravodlivosť a zároveň bolesť, lebo vedia koho strácajú. Veď Ježiš počas svojho trojročného účinkovania nielen učením usmerňoval svojich poslucháčov, ale aj divmi a uzdravovaním. Svojimi skutkami lásky pomáhal ľuďom v rôznych ich životných navštíveníach. Tri roky mu stačilo, aby ukázal ľuďom, že v jeho hrudi bije láskavé a obetavé srdce. Zachránil mnohé stratené existencie, mnohým dal nový zmysel života, nasýtil hladných a uzdravil chorých. Kto by pri takých skúsenostiach s odchádzajúcou osobou nad ňou nevyronil slzu? Lukáš hovorí, že v prípade Ježišovom to bol veľký zástup ľudu a žien.

Dnes sa na pohrebe nášho mladého spolubrata zišiel tiež veľký zástup a oči mnohých sú naplnené slzami. Určite najväčšia bolesť preniká srdcia najbližšej rodiny. Oni si živo pamätajú na chvíle radosti, keď sa náš zosnulý Daniel narodil, keď ho s pokorou pred Pánom priniesli ku krstu, na situácie, v ktorých Pán Boh aj skrze Daniela požehnával jeho ťažko životom skúšanú rodinu. Pre Vás najbližších sa iste spustil film rôznych spomienok, ktorých jediným hrdinom je teraz zosnulý Daniel. Uchovajte si tieto pekné spomienky v svojich srdciach a opatrujte ich s láskou.

Daniel v lone Žilinského cirkevného zboru spoznal skrze Krista tiež širšiu rodinu. Je to rodina Kristovej cirkvi. V nej sa rozhodol slúžiť Kristu. Do práce na Jeho vinici bol ordináciou vyslaný v r. 2008 v Spišskej Novej Vsi. Vydávajúc svedectvo o jeho krátkej kňazskej službe s vďačnosťou voči Bohu konštatujem, že patrila medzi kňazov, na ktorých neboli sťažnosti. Konal svoj úrad pastiera s láskou a zodpovednosťou.

Verím, že podobné svedectvo by ste mu mohli vydať vy, bratia a sestry z cirkevného zboru Svätý Kríž – Lazisko. Boh mu vo vašom cirkevnom zbore neumožnil pôsobiť dlhšie ako Kristovi. Tri roky. Málo? Iste by ste boli spolu snami chceli, aby tých rokov bolo viac. Ale dosť bolo tých rokov na to, aby ste nielen z jeho slov, ale aj zo skutkov prečítali, že ste boli jeho druhou rodinou. Venoval sa deťom a navštevoval chorých i starých. Neodťahoval sa ani od

práce v Liptovsko-oravskom senioráte. O jeho vzťahu k deťom svedčí skutočnosť, že kúpil väčšie auto, aby mohol zväžzať deti na detskú besiedku. Pre seba väčšie auto nepotreboval. Treba si vážiť túto obetavosť. Je príkladná nielen pre vás v cirkevnom zbore, ale tiež pre mnohých v celej cirkvi. Som presvedčený, že ako veriaci tohto cirkevného zboru viete povedať oveľa viac prejavov lásky a obetavosti, ktoré ste prijali od svojho zosnulého brata farára. Že sa nemýlim, o tom svedčia dnes slzy vo vašich očiach.

Tieto slová spomienok na nášho zosnulého spolubrata nehovorím ako okrasný nekrológ venovaný nebohému. On ho vôbec nepotrebuje. Hovorím to kvôli nám živým, aby sme sa zamýšľali nad tým, **čo do života prinášame?** Budú za nami ľudia plakať? Budú ľudia plakať za takými, ktorých zdobili iba veľké tituly, tučné peňaženky a prestížne spoločenské postavenia? Ak naše životy nebudú zdobiť skutky lásky prameniace z našej viery a obetavé srdcia, nepadne za nami žiadna slza vďačnosti a uznania. Nerobme si preto honosné pomníky na cintorínoch, ale vytvárajme ich spontánne láskou a obetavosťou v ľudských srdciach.

2. Pri poslednej rozlúčke sme plačúc väčšinou orientovaní na odchádzajúceho zosnulého. Pán Ježiš nás v Lukášovom evanjeliu šokujúco vyzýva orientovať svoju pozornosť na seba a na svoj život. Hovorí obrátiac sa k zástupu: „*neplačte nado mnou...nariekajte radšej nad sebou a nad svojimi dietkami!*“ Neplačte nad tým, že odchádza mladý človek. To nie je ta najväčšia tragédia života. Hodnota života totiž nespočíva v dĺžke prežitého veku. Nie výška rokov, ale hĺbka prežitých chvíľ robí život plodným a požehnaným. Človek môže žiť mnoho rokov, ale nemusí za sebou zanechať žiadnu stopu. Mnohokrát život krátky, ako iskra ohňa, môže vypáliť v srdciach mnohých nezmazateľné znamenie. Ježiš vie, že tragédiou nie je krátky život. Veď z hľadiska večnosti, ku ktorej smerujeme, je pár desiatkov rokov viac alebo menej na tejto zemi nepodstatné. Tragédiou je, keď svoj život žijeme bezcieľne, keď ho nežijeme s perspektívou večnosti. Kristus plačúci zástup upozorňuje. Ja nepotrebujem váš súcit, ale vy potrebujete zmenu, obrátenie vo svojich životoch. Lebo tragédiou je život bez Boha, bez Bohom ponúknutej spásy v Ježišovi. Neplačte, že dotľchie mladé srdce, ale nariekajte nad tým, že srdce, ktoré nebije pre nikoho už dávno zomrelo. Pre koho bijú naše srdcia?

Slovo, ktoré adresoval Pán Ježiš lúčiacemu sa zástupu, sú adresované aj nám na tomto pohrebe. Neplačte! Zosnulý brat Daniel nepotrebuje náš súcit. Ako kňaz by určite privítal, keby to, prečo žil, čo kázal, prečo sa namáhal nevyšlo nadarmo. On svojou službou, kázaním Slova Božieho a prisluhovaním Sviatosti poukazoval na rozmer Bohom ponúknutej spásy v Kristu. Ignorovali sme to, alebo posolstvo spásy v nás rezonovalo? Dnešný pohreb je pozvaním k sebareflexii, ku prehodnocovaniu svojho života. **Čo od svojich životov očakávame?** Bijú naše srdcia a srdcia našich detí pre Krista? Neplatí pre nás Kristovo slovo: *Nariekajte radšej nad sebou a nad svojimi dieťkami?* Pamätajme! Bohu nie je do plaču z ľudí, ktorí zomierajú mladí. On plače nad tými, ktorí síce žijú, ale sú mŕtvi. Pokiaľ žijeme vždy je čas ku zmene a ku pokániu.

3. Posledná rozlúčka je vždy zároveň **pozvaním k zodpovednému životu**. Život je Boží dar. Za to, čo prijímame nesieme zároveň zodpovednosť. Nie je to zodpovednosť pred farárom, seniorom, či biskupom. Je to zodpovednosť pred Bohom, pred ktorým sa za svoj život budeme zodpovedať na poslednom súde. Na to upozorňujú Kristove slová „*lebo prichádzajú dni*“, dni v ktorých neobstojí žiaden bezbožný život. Bolo by lepšie keby sa vôbec nenarodil. V texte to Ježiš vyslovil slovami: „*Blahoslavené neplodné a životy, ktoré nerodili a prsia, ktoré nedojčili.*“ Pred Božím pohľadom nás neukryjú ani vrchy, ani pahorky. Keď ľudia ničia zelený vzácny strom (Krista), ako bude k nim, „suchým stromom“ pristupovať Boh? Samozrejme tieto Kristove slová v nás evokujú otázku: Kto obstojí pred Božím súdom? Obstojí aj náš zosnulý spolubrat Daniel?

Písmo nás učí, že všetci zhrešili a nemajú slávy Božej, ale prijímajú ju zdarma z Božej milosti skrze vieru (R 3,23-25). Tí, ktorí úprimne dôverujú Kristu, prechádzajú zo smrti do života (J 5,24). Nie sme tí, ktorí dokážu ohodnotiť vieru človeka, ale dúfame, že náš brat Daniel v tejto viere žil. Preto sa s ním chceme dnes rozlúčiť v nádeji vzkriesenia a večného života. Veríme, že ten Pán, pre ktorého žil a ktorému slúžil sa raz postaví aj nad jeho prachom a vysloví nad nim slová: „*nad malom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím. Vojdi v radosť svojho Pána (Mt 25,23)!*“

4. **Posledná rozlúčka nás pozýva byť svedkom vzkriesenia**. Nezišli sme sa tuná, aby sme si vykonali iba kresťanskú povinnosť. Prišli sme sem, aby sme

stojac nad rakvou deklarovali spoločenstvo viery a rozídúc sa do každodenného života, aby sme sa stali svedkami nádeje vzkriesenia.

Evanjelista Lukáš nám hneď v úvodných riadkoch opisuje postavu Šimona Kyrenejského, ktorý bol prinútený niesť kríž. Musel vykonať povinnosť, ale skúsenosť so smrťou a vzkriesením Krista ho priviedlo k svedectvu o Vzkriesenom. Písmo hovorí, že Šimon bol otec Alexandra a Rúfa (Mk 15,21). O jednom z nich sa Písmo zmieňuje ako o poprednom kresťanovi (R 16,13). Aj keď nemožno jednoznačne dokázať rodinný súvis medzi menovanými, tradícia a starí vykladači zdôrazňujú, že sa dostal do Písma spolu s deťmi pre veľkonočné tajomstvo, ktoré zvestovali. Pán nezabúda na tých, ktorí nebojácne ohlasujú Jeho evanjelium, to platí aj pre dnešnú dobu a to nielen pre farára, ale pre každého veriaceho človeka. Odídme z tohto miesta nie ako ľudia smútku, ale ako ľudia nádeje. Nádeje, ktorá nás nezahanbuje, ale je základom viery, ktorá premáha svet (1 J 5,4). Nesme jej pochodeň tomuto svetu. Tak naplníme odkaz Kristov, pre ktorý žil a pracoval náš zosnulý brat Daniel. Amen!

Odobierka Liptovsko – oravský seniorát

Svätý Kríž – Lazisko 18.2.2014

„Lebo ak žijeme, Pánovi žijeme; ak umierame, Pánovi umierame. A tak či žijeme, či umierame, Pánovi sme.“ R 14,8

Dôstojní bratia biskupi, smútočné pohrebné zhromaždenie, zarmútení bratia a sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi!

Stretávame sa na tomto mieste, aby sme slovom Božím povzbudili naše smútkom naplnené srdcia nad odchodom nášho brata, Božieho služobníka Daniela Baláža, ktorého Pán života a smrti odvolal z tejto časnosti vo štvrtok 13. februára 2014.

Náš zosnulý brat sa narodil 13. januára 1984 v Žiline kresťanským rodičom Vincentovi Balážovi a Lýdii rod. Novanskej. Bol potešením pre svojich rodičov, ktorí sa starali už o jeho staršieho brata Olivera. Netrávili spolu detstvo v spoločných hrách, pretože Oliver bol veľmi ťažko zdravotne postihnutý a kvôli náročnosti starostlivosti prežíval väčšinu času v domove sociálnych služieb. Napriek tomu mal náš zosnulý k svojmu staršiemu bratovi vrúcny, láskavý vzťah, ktorý prejavoval až do konca svojho života záujmom a návštevami u neho.

Ako trojročný náhle stratil otca. Už vtedy poznal, že Pán Boh nám svojou láskou vynahrádza naše straty a predívne sa o nás stará aj v ťažkostiach. Jeho srdce neostalo prázdne, ale naplňala ho vrúcna láska jeho milovanej mamy. Podobne ako kedysi Jákob lipol láskou k matke Rebeke, aj oni boli nerozlučnou dvojicou, kým ju pred piatimi rokmi po dlhej chorobe neoplakal. Otcovu lásku mu nahrádzala aj láska starého otca. U starých rodičov si vybudoval aj vzťah so svojimi sesternicami a bratrancom. Už v detstve sa formovala jeho viera a to aj vďaka citlivému a obetavému prístupu brata farára Jána Beňucha, ktorý vydal o ňom svedectvo, že bol aktívny, pozorný a obetavý. Veď tak ho viedol Spasiteľ Pán Ježiš svojou láskou a on sa rozhodol nasledovať Ho. Po maturite na Gymnázium v Rajci, študoval evanjelickú teológiu v Bratislave a tešil sa, keď po ordinácii 2. augusta 2008 nastúpil na svoje prvé kaplánske miesto v Novom meste nad Váhom. Po roku odišiel na nové miesto opäť v Považskom senioráte. Pôsobil v Starej Turej, Trenčíne a napokon krátko aj vo svojom rodisku – Žiline a v Rajci. Všade ho poznali ako vždy usmiateho, ochotného, láskavého, brata v pravom zmysle slova.

Nie inak aj na novom pôsobisku – tu vo Svätom Kríži – Lazisku, kde si ho zvolili za duchovného pastiera a 16. októbra 2011 bol inštalovaný. S vervou sa pustil ihneď do práce. Tak duchovnej ako aj hospodárskej. Od prvej chvíle bol tu doma a venoval sa zveľaďovaniu, budovaniu duchovného spoločenstva založeného na láske a pokoji. S nasadením zháňal financie aj firmy, aby sa mohla opraviť a aj dokončiť oprava strechy tohto vzácneho kostola. Kúpil si väčšie auto, aby mohol naraz odvieť viac detí na detskú besiedku... Neobišiel sestry, ktoré sprevádzali návštevníkov chrámu, ale vždy mal pre nich milé povzbudzujúce slovo. A nielen pre nich. Neraz mi zavolať, keď sa vrátil z nemocnice, kde navštevoval chorých, ako ho táto služba napína a ako tam chodí rád.

Málokto vedel, že aj jeho trápia vážne zdravotné problémy. Viac sa totiž zaujímal o pomoc iným, než sa staral o seba samého. Pred niekoľkými dňami dokončil kurz prvej pomoci, aby vedel a mohol pomáhať iným. A keď potreboval pomoc on, nikto sme ho nepočuli, nikto mu nepomohol. Veríme však, že nebol sám. Veď bol pri ňom Ten, ktorý nie je ďaleko od nikoho z nás. Ten, ktorému patríme a ktorému aj náš brat odovzdal svoj život. Celého seba.

Vo veku 30 rokov a 1 mesiac poručil svojho ducha do rúk Spasiteľa Pána Ježiša Krista. Pre Neho žil, pre Jeho cirkev, pre všetkých, ktorí tvoria Jeho telo, lebo vedel, že jedine On, mu raz povie: Podťe požehnaní, vám je pripravené kráľovstvo môjho Otca na veky.

Lúčime sa s ním s vďakou za požehnanie jeho života, s vďakou za prejavy jeho lásky, s vďakou za zasiaté semienka viery i všetko dobré, čo Pán Boh prostredníctvom Jeho života pre nás vykonal. Lúčime sa s ním v tej istej viere, v ktorej žil – viere, ktorá nám otvára nebeské obzory, aby sme videli cieľ nášho putovania – nebeskú slávu.

V tejto viere ho vyprevádzame na poslednej ceste a to na prvom mieste najbližší:

- brat Oliver Baláž
- stará mama Vilma Novanská
- krstní rodičia Anna a Anton Bučkovci
- bratranec Miloš Bučko
- sesternica Erika Bučková
- sesternica Lenka Ballová s manželom Ľubošom a synom Sebastiánom.

- Rodina po zosnulom otcovi: ujovia a tety s rodinami, i všetky sesternice a bratrancei.
- Ďalej sa lúči rodina Benková z Prešova, rodina Bučková z Anglicka, rodina Šottníková zo Žiliny, rodina Novanská z Trnavy, rodina Dobrovodská a rodina Ballová zo Snežnice ako aj celá ostatná bližšia i ďalšia nemenovaná rodina.

Nech sa v Bohu utíšia vaše duše, veď On je naša spása. Od Neho pochádza naša spása a v Ňom je nádej vzkriesenia a života večného.

U Pána Ježiša Krista, ktorý premohol smrť a pripravil nám miesto v nebesiach, silu pre vieru a útechu pre zarmútené srdcia hľadajú aj priatelia, bývalí spolužiaci a všetci známi.

Lúči sa ním celá Evanjelická cirkev na Slovensku, jej biskupi a dozorcovia, oltárni bratia a sestry.

Evanjelické cirkevné zbory: rodný cirkevný zbor v Žiline, brat farár Ján Beňuch s manželkou, manželia Ondrej a Zuzana Petkovskí, brat farár Radoslav Danko a manželia Marián a Oľga Kaňuchovci.

Cirkevný zbor v Novom Meste nad Váhom, ktorý bol jeho prvým pôsobiskom po ordinácii a jeho prvý princípál Ľubomír Ďuračka.

Cirkevný zbor v Starej Turej a brat farár Radomír Vařák.

Cirkevný zbor v Trenčíne a brat farár Ján Bunčák.

Všetky cirkevné zbory Považského seniorátu a sestra seniorka Eva Juríková.

Cirkevný zbor Svätý Kríž – Lazisko, sestra zborová dozorkyňa Elena Droppová, jeho najbližšia spolupracovníčka nielen podľa zodpovednosti, ale podľa srdca. V spolupráci s ním našla odmenu za nejedno trápenie a kríž, ktorý niesla pre dobro cirkevného zboru.

Členovia zborového presbyterstva a všetci spolupracovníci, ktorí si spoločne v jednom duchu – duchu kresťanskej lásky a starostlivosti delili všetky práce, aby vinica Božia rástla a práce v nej napredovali ku sláve Božej.

Lúčia sa deti a mládež, ktorých si okolo seba zhromažďoval ako svoje vlastné deti. Cítili pri ňom ochranu, istotu a prežívali požehnané a radostné chvíle.

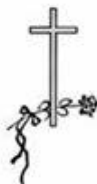
Lúčia sa všetci členovia cirkevného zboru, ktorí v Ňom mali duchovného pastiera, ku ktorému sa mohli obrátiť s prosbou vediať, že nájdu pochopenie, potešenie aj usmernenie.

Predovšetkým vám, milý cirkevný zbor, sú dnes adresované slová:

„A tak, moji milovaní, ako ste vždy boli poslušní, nielen v mojej prítomnosti, ale ešte viac teraz v mojej neprítomnosti, s bázňou a s trasením konajte svoje spasenie. Však Boh je ten, ktorý pôsobí vo vás, aby ste aj chceli aj činili nad svoju dobrú vôľu. Zachovávajúte slovo života, aby mi bolo chválou v deň Kristov, že som nebežal nadarmo a nenamáhal sa nadarmo.“ (Fil 2,12.13.16)

Napokon lúčime sa aj my – spoločenstvo oltárnych bratov a sestier Liptovsko-oravského seniorátu. Odišiel jeden z nás, ktorého láska dokazovaná v ochote, spolupatričnosti a zdieľnosti, plnom nasadení a odhodlaní pomôcť, slúžiť každým spôsobom sa nedala prehliadnuť. A preto sa radíme v prvom šíku ku všetkým vám, ktorí ste zasiahnutí a dotknutí jeho smrťou. Uvedomujeme si skrze túto stratu Božie memento, ktoré nám s plnou vážnosťou pripomína slová Pána Ježiša adresované učeníkom: „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa vzájomne milovali ako som vás ja miloval. Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď sa budete vzájomne milovať.“ Áno, lásky nám treba, viac lásky aj do našich farárskych radov, porozumenia a záujmu jedných o druhých, pochopenia i napomínania, aby sme sa spolu držali Spasiteľa Pána Ježiša Krista, ktorý aj za nás hriešnikov veľmi trpel a zomrel na dreve kríža. A pre nás všetkých vstal z mŕtvych. Viac lásky nám treba, lebo čas je krátky a darmo budeme múdri, vzdelaní, dôstojní, či naopak za každú cenu populárni – ak budeme rozsievať Božie slovo bez lásky, nič nám to neprospeje. Ale kde láska k Pánovi Ježišovi Kristovi prýšti do života zo srdca cez službu, tam aj krátky život prinesie požehnané a hojné ovocie viery.

Daj nám to Pane náš. Ty si nás roztrhal, Ty nás uzdrav, Ty si nás zbil, Ty nám obviaž naše rany. Odpusť nám naše hriechy. Veď Ty si náš Boh a my na Tvojej vôli pristávame, Tebe sa poddávame a prosíme žehnaj nás a veď nás časnosťou i prived' do nebeskej domoviny, kam si prijal – tak veríme – aj svojho verného služobníka, nášho zosnulého brata. Amen.

„Ajhľa, idem, aby som plnil, Bože, Tvoju vôľu.“

(Žid 10,7)

V hlbokom zármutku oznamujeme, že Pán života a smrti odvolal z tejto časnosti svojho služobníka evanjelického a.v. farára v cirkevnom zbore vo Svätom Kríži – Lazisku

Mgr. Daniela Baláža

* 13.1.1984

† 13.2.2014

Rozlúčka so zosnulým v nádeji vzkriesenia a večného života bude v utorok 18. februára 2014 o 13.00 hod. v evanjelickom artikulárnom kostole vo Svätom Kríži - Lazisku.

Telesné pozostatky budú uložené na evanjelickom cintoríne v Žiline - Bytčici v stredu 19. februára 2014 o 14.00 hod.

Prosíme, aby ste miesto kvetinových darov podporili prácu v cirkevnom zbore.

Brat Oliver, stará mama, kresťní rodičia, sesternice, bratranec, ostatná smútiaca rodina,
Evanjelická cirkev a.v. na Slovensku a Cirkevný zbor ECAV Svätý Kríž - Lazisko.

Odobierka od rodiny

Odobierka Daniela Baláža

- Narodil sa 13.1.1984 v Žiline
- Pochádzal z rodičov: otec Vincent Baláž nar. 10. 12. 1955 v Jablonovom (okres Bytča), pracoval ako vedúci predajne mäsa; matka Lýdia Balážová, rod. Novanská, nar. 18.2.1957 v Žiline, pracovala ako učiteľka v materskej škole
- Z manželstva sa narodili dve deti: Oliver Baláž, nar. 31.7.1980 v Žiline a Daniel Baláž, nar. 13.1.1984 v Žiline
- Matka a otec žili usporiadaným, harmonickým rodinným životom. Aj keď prechádzali veľkým trápením – ich prvorodený syn Oliver bol ťažko postihnutý, starali sa oňho do jeho 3 rokov, ale kvôli náročnosti starostlivosti o postihnuté dieťa a v súvislosti s narodením druhého syna Daniela, museli bohužiaľ Olivera umiestniť v Domove soc. Služieb v Oščadnici. Veľmi často si ho ale brávali domov. 29 augusta roku 1987 však rodinu postihla nečakaná tragédia – otec Vincent Baláž náhle zomrel vo veku 31 rokov. Pochovaný bol v Žiline – Bytčici dňa 2.9.1987.
- Daniel vychodil škôlku a základnú školu v Žiline, na Hlinách 7 (1990 – 1999), pokračoval v štúdiu na Gymnáziu v Rajci (pri Žiline) v rokoch 1999 -2003. Po skončení štúdia na gymnáziu pokračoval v štúdiu na Evanjelickej bohosloveckej fakulte UK, ktoré úspešne dokončil v roku 2008. Po štúdiách pôsobil ako kaplán na viacerých miestach (Nové Mesto nad Váhom, Stará Turá, Trenčín, Rajec) a ako vysvätený kňaz začal pôsobiť vo Svätom Kríži, kde pôsobil od roku 2011. Pokrstený a konfirmovaný bol v Žiline (presný dátum nevieme, ale konfirmácia bola v roku 1997 alebo 1998).
- Jeho matka Lýdia mala dlhodobé zdravotné problémy, ktorým v 17.12.2008 po dlhodobom liečení v martinskej nemocnici podľahla. Pochovaná bola v Žiline – Bytčici dňa 20.12.2008, v hrobe vedľa svojho manžela Vincenta. Týmto Daniel stratil aj druhého rodiča, a hoci to bolo preňho mimoriadne ťažké, dokázal sa s tým vnútorne vysporiadať, vďaka hlbokej viere v Boha, podpore rodiny a mnohých priateľov, ktorých mal.
- Detstvo Daniel prežil so svojou mamou v Žiline. Mal veľmi blízky vzťah k svojim starým rodičom z matinej strany – Vilme Novanskej a Jozefovi Novanskému. Svojho starého otca bral ako svojho otca, keďže vlastný otec mu zomrel. Veľmi blízky, takpovediac súrodenecký

vzťah mal so svojimi dvoma sesternicami – Erikou a Lenkou a bratrancom Milošom, s ktorými trávil každú voľnú chvíľu. Ako deti sa hrávali u starej mamy na dvore, chodili na výlety, bicyklovali a sánkovali sa... Aj keď musel odísť na štúdium do Bratislavy, vždy si našiel čas na spoločné stretnutia s najbližšou rodinou. Po smrti jeho matky Lýdie sa stali akoby jeho druhými rodičmi jeho krstní rodičia Anna a Anton Bučkovci zo Žiliny a veľkou oporou mu bola aj jeho stará mama. Spolu s nimi a svojimi dvoma sesternicami a bratrancom trávil vianočné sviatky (pokiaľ mu to služobné povinnosti dovolili) a samozrejme každú voľnú chvíľu ktorú mal. Bol veľmi spoločenský, a keďže býval na fare sám, kedykoľvek s radosťou u seba prijal nielen rodinu, ale aj priateľov, obzvlášť rád mal priateľov zo Starej Turej (mená nevieme, ale veľmi mu pomáhali). Ešte počas života jeho matky jej rád pomáhal pri varení a pečení, bol jej obrovskou oporou v jej ťažkých chvíľach. Bol typ človeka, ktorý sa zaujímal v podstate o všetko dianie okolo seba, čokoľvek sa dialo, rád sa na tom podieľal, pomohol, vybavil. Mal rád prírodu, chodieval na túry, rád mal autá, šoférovanie, spoločnosť priateľov a blízkych. Bol dobrosrdečnej, láskavej povahy, nevedel sa hnevať, všade rozdával úsmev a pozitívnu energiu. V jeho spoločnosti sa musel každý cítiť dobre, pohodlne, uvoľnene, s každým si vedel nájsť spoločnú reč. Svoj zbor vo Svätom Kríži miloval, žil jeho životom, bol tam spokojný a šťastný. Mal rád deti, svoje „tetušky“ (ako ich nazýval).

- Hoci mal sám viacero zdravotných problémov, nikdy sa nejako zvlášť neľutoval a do svojej práce vkladal všetko, celú svoju dušu. Bude chýbať všetkým.
- S hlbokým zármutkom sa s Danielom lúčia:
- Najbližšia rodina: brat Oliver Baláž
- Rodina zo strany Danielovej matky Lýdie: stará mama Vilma Novanská, krstní rodičia Anna a Anton Bučkovci, bratranec Miloš Bučko, sesternica Erika Bučková s priateľom Petrom, sesternica Lenka Ballová s manželom Ľubošom a synom Sebastiánom
- Rodina zo strany Danielovho otca Vincenta Baláža - ujovia a tety, sesternice a bratrance (mená nevieme)
- Ďalšia (vzdialenejšia rodina): rodina Benková z Prešova, rodina Bučková z Anglicka, rodina Šottníková zo Žiliny, rodina Novanská z Trnavy, rodina Dobrovodská, rodina Ballová zo Snežnice

- cirkevné zbory, susedia zo Žiliny, priatelia zo Starej Turej, veľké množstvo kamarátov, spolužiaci, známi a všetci, ktorí ho mali radi

Spomienky

Spomienka Ľuba Bechného na Daniela Baláža :

S Danielom Balážom som sa bližšie spriatelil pri príprave ekumenickej Bohoslužby v Rajci. Bolo to po odhalení sochy ministrovi Ďurčanskému, ktorý sa počas Slovenského štátu stal známym svojimi protižidovskými zákonmi. Hnutie HUMAN vtedy pri príležitosti výročia SNP iniciovalo bohoslužby, aby vyslalo signál, že Rajec ani Slovensko sa nestáva protižidovským a aj kresťania ešte dokážu povedať jasné NIE. Daniel vtedy, bolo to v roku 2011, kaplánčil v Rajci a hlavná organizácia služieb Božích bola na ňom. V hre boli obavy z holohlavých náckov, alebo iných provokatérov, ktorí by mohli narušiť spoločné modlitby. Do cesty sa stavali rôzne prekážky. Primátor mesta Rajec dokonca odmietol sprístupniť elektrický prúd pre ozvučenie námestia a musela vypomôcť armáda SR so svojimi generátormi. Veľa sme sa vtedy stretávali, telefonovali, modlili sa, aby všetko dobre dopadlo. Spolu s Danielom Pastirčákom z Cirkvi bratskej a Zdenom Pupíkom z Rímskokatolíckej cirkvi nakoniec Daniel služby Božie odslúžil.

Neskôr som mu fotografoval jeho slávnostnú inštaláciu vo Sv. Kríži. Drevený kostolík bol plný ako už dávno nie. Zo Žiliny vtedy prišiel z jeho rodného zboru plný autobus. Videl som, že Daniel je miestnymi veriacimi prijatý a mal som z toho veľkú radosť.

Nemal to v živote ľahké, narodil sa 13. januára 1984, bol to piatok a poverčivým susedom dvíhalo vlasy, otec mu umrel, keď mal tri roky, mama ho musela vychovávať sama. Od nej dostal základy viery, ona ho naučila milovať ľudí i Boha. Až tak, že sa neskôr rozhodol študovať teológiu. V roku 2008 bol ordinovaný za evanjelického kaplána v Novom Meste nad Váhom a ešte ten rok mu mama vo veku 51 rokov umiera na rakovinu.

Koncom januára som mal cestu na Liptov, žiaľ niečo mu do toho prišlo a nemohli sme sa stretnúť. „Pri najbližšej ceste to vyjde“, odkázal mi cez Facebook. Nevyjde. V stredu 12. februára 2014 si ho Pán života a smrti vo veku 30 rokov povolal. Dôvody neviem, viem len, že to bol čestný muž - kresťan milujúci Boha a hľadajúci pravdu.

Daniel Baláž s kazateľom Cirkvi bratskej Danielom Pastirčákom

Spomienka Natálie Klusovej na Daniela Baláža :

Přemýšlela jsem nad tím, jaký vztah jsem měla k Danielovi a řekla bych, že jsme byli kamarádi, i když naše cesty se střetly zajímavým způsobem a to v době jeho působení ve Starej Turej. Dělal jsem kurz s ženami ze Staré Turé na Biblické škole v Martině a Daniel je tam občas přivezl. Hlavně jsme se však seznámili, když přivezl mé spolužačky na naši svatbu, která byla 4.6.2011 v Třinci. Aniž bychom před tím spolu prohodili nějaké slova, hned byl na naší svatbě a musím říci, že tam byl velkým požehnáním.

Od té doby jsme byli v kontaktu a domlouvali jsme se, že přijedeme za ním do Svatého Kříže, odkud se vydáme spolu na hory. Původním cílem byl Kriváň, ale jelikož nejsme s manželem zdatní na vysoké hory. Přemýšlíme ale, že bychom mohli někdy uspořádat výšlap, jehož výchozím bodem bude Svatý Kříž, Lazisko a byl by na počest Daniele.

Zvláštní je, o tom budou hovořit fotky v dalším emailu, že jsem se s Danielem setkala osobně ještě v pondělí 10.2.2014 a to u nás na chatě v Malenovicích, kde se konala pastorální konference pastorů ze Slezské církve evangelické a.v., Evangelické církve a.v., ale také přijeli hosté ze Slovenska a mezi nimi Daniel.

Na konferencii v Malenovicach

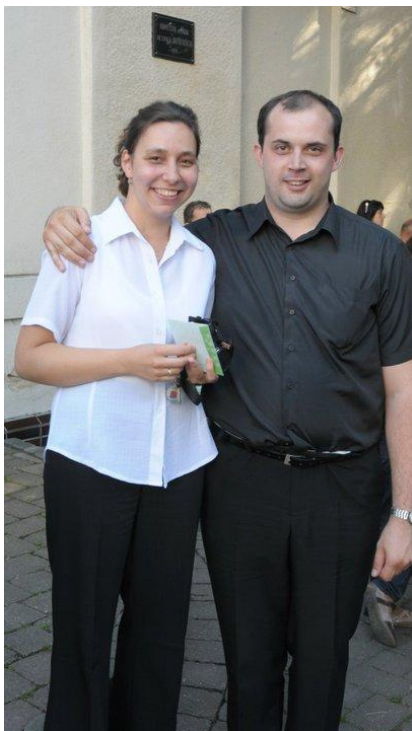
Je zvláštní, že i když zasáhl do mého života jen trochu a zdálo by se, že to bylo "bezvýznamné", tak opak je pravdou. Daniel mě v mnoha věcech inspiroval a ukázal, že i mladý farář může zasáhnout srdce až neskutečného množství lidí. To jsem dosvědčila i u nás na Slezsku. Má práce je navštěvovat lidi na střediscích Slezské diakonie a přinášet jim Evangelium.

Při jedné ze svých návštěv po Danielově smrti jsem ho vzpomněla na setkání s ženami v jednom azylovém domě. Jedna paní se rozplakala a říkala, že Daniel konfirmoval jejího syna. Děkuji Pánu za jeho službu i za to, že jsme ho i my na Slezsku mohli poznat.

Spomienka Višne Tóthovej (rod. Zlochovej) na Daniela Baláža :

Daniel bol človek s veľkým srdcom. Som Pánu Bohu vďačná za to, že som mala tú česť poznať ho a byť súčasťou jeho života. Zažili sme spolu mnoho krásnych chvíľ – či už na fakulte, alebo aj v službe. Spomeniem iba niektoré z nich.

Mám v pamäti telefonát s Danielom, keď mi oznámil, že po ňom nastupujem ako zborová kaplanka do Starej Turej a on odchádza do Trenčína. Povedal: „*Višnička, ja sa sťahujem do Trenčína, je to iba kúsok cesty, budeme sa navštevovať.*“ A čo slúbil, to aj dodržal. Nie raz prišiel na stredtýždňové služby Božie. A pre mňa – vtedy nováčka na vinici Pánovej – to veľa znamenalo.

Daniel so svojou nástukyňou v Starej Turej Višňou Tóthovou (Zlochovou)

Raz mi Daniel povedal: „*Prídem na Starú Turú a budeš šoférovať. Musíš získať prax, lebo v kaplánskej službe sa bez auta nezaobídeš.*“ Ja totiž vodičský preukaz mám, ale mám aj strach sadnúť si za volant a šoférovať. A Daniel bol ochotný obetovať svoj čas na to, aby ma zbavil strachu zo šoférovania. Spomínam na tie dni, kedy sme len tak – bezcieľne – krútili kilometre staroturanskými ulicami.

V považskom senioráte som ako zborová kaplanka pôsobila veľmi krátko. Začiatkom septembra roku 2010 ma zbor biskupov odvolal z tohto miesta a menoval za seniorálnu kaplanku rimavského seniorátu (RIS). Nebola som z toho nadšená, ale nič sa nedalo robiť. Keď som to povedala Danielovi, bol zvedavý kam ma biskupi posielajú. A tak 15. septembra 2010 (na štátny sviatok) mňa a Katku Vitekovu zobral na výlet. Neprezradil nám kam ideme, ale ja som trochu tušila. Keď som v Detve videla smerovku Hriňová a Kokava nad Rimavicou, bolo mi všetko jasné. Uháňali sme smer Klenovec – vidieť miesto môjho nového pôsobiska. Keď nás tamojší brat senior Dušan German previedol celou farou (ktorá je obrovská), Daniel skonštatoval: „*Netráp sa, budeš sa tu mať dobre, nič Ti tu chýbať nebude!*“ Bola som veľmi rada, že nás tam Daniel odviedol a zažili sme krásny jesenný deň.

Daniel vedel človeka vždy potešiť. S mojou staroturanskou rodinou (Zdenka a Jarino Hrabovsky, Katka, Ivanuška a malý Jarinko Rubaninsky a tiež Peťo Durec) sa dohodli, že ma prídu do Klenovca navštíviť. A tak posadali do dvoch áut a dňa 26. februára 2011 prišli za mnou. Kým som pôsobila v St. Turej, veľmi som si ich obľúbila a preto som bola Danielovi veľmi vďačná, že ich ku mne doviezol a mohli sme spoločne zažiť krásne chvíle.

Návšteva u Rubaninských a Hrabovských

O týchto (hore uvedených) návštevách som vedela (okrem spomínaného výletu). Dňa 4. augusta roku 2012 som mala môj veľký deň v levickom chráme Božom. Mnohým známym som zaslala oznámenia a Danielovi tiež. Tesne pred samotným obradom som videla známe tváre z Klenovca, zo Starej Turej a Daniela. Myslela som, že mi v tej chvíli srdce vyskočí von, keď som ich videla. Prišli sa podeliť o moju radosť.

Takýto bol Daniel Baláž. Skromný, zodpovedný a vzorný. Vždy bol tam, kde bolo treba obetovať seba a urobiť radosť inému. Na seba nemyslel. Rozdával lásku vôkol seba všetkým bez rozdielu.

Snažil sa skutočne žiť a pridržať sa Božieho Slova. Mal veľké srdce, šľachetnú dušu, priateľskú ruku, pekné slovo pre každého. Tíško žil, tíško odišiel, chýbať bude mnohým. Vďaka Ti Daniel za všetko. Veľkí ľudia nezomierajú nikdy, ale žijú navždy v našich spomienkach.

Spomienka Ondreja a Zuzany Petkovských na Daniela Baláža :

Milí bratia a sestry v Pánu!

Smutná správa sa rozšírila v pominulý týždeň rýchlosťou vetra, že služobník Božieho slova, brat farár Daniel Baláž náhle ukončil svoju pozemskú púť. Do srdc mnohých ľudí prenikol nesmierny zármutok a bôľ. Pri rozlúčke s ním, hocijako dôstojnej a vrúcej, sa ukázalo ako hlboko jeho smrť ranila členov Vášho cirkevného zboru i mnohých ďalších. Prajeme Vám, aby sám Všemohúci Hospodin svojim potešujúcim slovom života hojil spôsobené rany a svojim pokojom vyplnil prázdnotu, ktorá nastala odchodom do večnosti Vášho duchovného pastiera.

Chceme Vás ubezpečiť, že nielen pre Vás, ktorí ste sa posledne najviac so zosnulým stretávali, ale aj pre nás mnohých jeho odchod znamená veľkú stratu. V našich myšliach trvalo zostanú mnohé spomienky na jeho celkovú dobrosrdečnosť a láskavosť. Spomínať budeme na to, ako sa mu darilo počas pomerne krátkeho obdobia, získavať náklonnosť a dôveru mnohých ľudí a to ako medzi mladými a deťmi, ktorým sa zvlášť s láskou venoval, tak aj v radoch starších. Musel sa bolestne vyrovnávať so stratou svojich najbližších, aby mu ale náhradou za to Pán neustále pridával stále viac priateľov a blízkych.

Osobne sme ho poznali pomerne dlho, od nášho príchodu do CZ v Žiline v r. 1998. Bol 14 ročný, v konfirmačnom ročníku. Odvtedy sme mohli sledovať jeho životnú púť ako svojským spôsobom sa snažil konfirmačný sľub „byť verný Pánu Bohu a svojej cirkvi“ nielen dodržať, ale i upevniť a zveľadiť. Svoje nadanie a schopnosti často uplatnil pri písaní správ zo zborového života, ale i prostredia, v ktorom sa pohyboval. S láskou a spoľahlivo sa podieľal v práci s deťmi, v detskej besiedke. Ochotne pomáhal na stretnutiach mládeže

a v prípade potreby sme ho zapojili do výučby náboženstva (malo to potom, ako sám vyznal, zásadný vplyv pri voľbe jeho budúceho povolania).

Dalo by sa v spomienkach dlho pokračovať. Možno niekedy pri inej príležitosti. Nateraz chceme však zdôrazniť dve skutočnosti. (1) Jeho pomerne krátke pôsobenie v službe kazateľa slova Božieho a duchovného pastiera bolo preniknuté úprimnou a vrúcou vierou, akoby malo znamenať, že nemá veľa času a musí preto rýchlo splniť úlohu danú mu Pánom, ktorého tak silno miloval. (2) Nesnažil sa byť obdivovaný, ani veľmi vynikať, a predsa svojim životom, vierou a láskou stal sa príkladom a vzorom pre mnohých.

Kiež by sám milostivý Boh potešil všetkých smútiacich, požehnal pamiatku zosnulého br. farára Daniela Baláža medzi nami a spôsobil pri nás, aby sme aj napriek takýmto ťažkým a bolestným chvíľam mohli *vzrastať „v milosti a poznaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista“* (2 Pt 3,18).

Spomienka rodiny Húskovej na Daniela Baláža

Sú takí, ktorí ho lepšie poznali, boli s ním viac času, no nie je dňa, aby som si nespomenula...

Neviem, čo z toho všetkého vybrať, nájsť tie správne slová, zachytiť to množstvo okamihov, ktoré v danom momente ani neboli zvláštne, no s odstupom času sa vynárajú ako spomienky a dnes viem, že veľmi pomohli k zmene k lepšiemu...Veľa dobrého urobil, zanechal nás nečakane, v zármutku sa utešujeme tým, že už je doma...

No pekne, pekne.. to bolo jeho typické konštatovanie.

Danielov náhly odchod je veľká rana pre nás, bol súčasťou našej rodiny, ako brat.

Pri káve, na nákupoch, v aute šoférujúc, na fare u neho, či u nás, tie rozhovory, smiech, doberanie sa, či zážitky... to mi chýba, ten priateľ, čo nám prirástol k srdcu, správny chlap a člen rodiny.

Daniel bol nielen manželovým kolegom zo susedného cirkevného zboru (Palúdzka) ale veľmi blízkym priateľom celej mojej rodiny so 4 deťmi.

V posledných týždňoch bol náš kontakt každodenný. Vďaka Bohu za neho, že sme mali to šťastie kráčať s ním chvíľu spolu životom. Daniel bol mladší o pár rokov, no pre mňa je stále vzorom.

Bol nám ako brat, môj mladší syn sa tiež volá Daniel, vždy sa pýtal, koho volám. Danilo, Daniel sme ho oslovovali, tak honosne s vážnosťou jemu patriacou, synovi som potom hovorila Danielko, Danko.

Dvaja Dankovia : veľký a malý

Mám ho pred očami, ako si u nás v kuchyni sadol za stôl, schuti sa vedel smiať až sa za brucho chytal... Koľkokrát sa ma pýtal, či dobre vyzerá, či mu to sekne, či vonia... ako sestra som ho potom v dobrom napomínala, že niektoré veci treba vyradiť, lebo "vyzeráš jak vyrastený študent". Konštatovala som, že taký veľký chlap má ťažkosti nakupovať oblečenie vo svojej veľkosti. Potom som mala výčitky, že som ho sfúkla, tak som mu kravatu, košeľu či mikinu kúpila niekde v dobrej cene kvalitnú a v adekvátnej veľkosti...

Neskutočne rád šoféroval, doberala som si ho, že je naším osobným šoférom, keďže nemáme dlhšiu dobu auto, so 4 deťmi a manželom, všetci siedmi sme chodili na výlety. Aj koncom januára sme boli na jednom z mnohých výletov, v aute mi Danilo ďakoval, že som ho povodila po pre neho neznámych kútoch Slovenska, že som ho zoznámila s mnohými ľuďmi, s ktorými by inak neprišiel do kontaktu. Ja som ďakovala jemu za ochotu, a on sa vedel tešiť aj z úplne banálnych vecí, úžasný odkaz zanechal, pretože nevieme ani dňa ani hodiny... žil tak, že bol pripravený kedykoľvek odísť k Pánovi.

Veľmi rada som s Danom chodila na nákupy, pýtal sa ma, že čo nakupujem, a čo z toho potom uvarím, chcel recepty...

Oblúbeným jedlom u nás boli držky s knedľou, to si vedel vychutnať. To sme sa raz dohodli, že to chce z vďaky, že nás niekam odviezol autom. S Belom sa často smiali na hláške: čo je väčší hriech? Obžerstvo, či nechať tie Božie dary vyjsť nadarmo?

A to som ho potom volala, že mi treba pomôcť, on že s čím? "dojíždžákovať" poslednú porciu jedla, keďže u nás sa varí vo veľkých množstvách a keď niečo zostane, tak obrovská dilema, že komu dať a kto sa bude prizerať, a treba chystať iné jedlo. Samozrejme potom sa zastrájali, že už je čas aj schudnúť, ale až od ďalšieho dňa!

Zažila som s ním kopec srandy, ale najviac mi chýba ako brat spovedník, manželovi zase ich debaty ohľadne "faráriny". Keď mal ísť do nemocnice, kvôli pastorálnej starostlivosti, zvykol sa potom zastaviť u nás na kávu, rozhovor, ak náhodou nestíhal, neskôr napísal, že toho bolo veľa, že si ide oddýchnuť domov. Plánovali, doberali sme sa, že kedy a kam vyrazíme s deckami...

Fajný obed, bratm... u Húskovcov

Spomienka Martina Ďurecha na Daniela Baláža :

Písal rok 2010 keď sa v našom zbore uskutočnil zborový deň, na ktorom nás poctil svojou návštevou brat Danko Baláž. Bolo nádherné počasie za čo ďakujeme nášmu Pánovi. Ako každý zborový deň, ktorý sme mali, nemohol ostať bez vodného futbalu. A v to ráno sme si s Dankom volali a vrel som mu aby si nezabudol plavky na spomínaný vodný futbal. Potom ako vystúpil z auta a deti ho zbadali tak sa im rozžiarili oči, pretože k nám chodil zastupovať nášho brata farára Jána Ochodníckeho počas jeho neprítomnosti. S odstupom času si na tento deň spomínam ako jeden z najkrajších zážitkov ktoré sme spolu s Dankom zažili. Vďaka Pánu Bohu za jeho krátku, ale požehnanú prácu na Pánovej vinici.

Jednu prosbu mam na teba Danko, aby si na nás dával pozor z Kráľovstva nášho Nebeského Otca. Ďakujem Pánu, že som ťa mohol spoznať.

Pane a Bože náš, utiekam sa s prosbou k teba za nášho drahého Danka ktorého si si povolal k sebe. Ty ho ochraňuj vo svojom kráľovstve. Potešením sú nám Tvoje slová: **Ja som vzkriesenie a život vraví Kristus Pán a nik neumiera ak len nie skrze Mňa. AMEN**

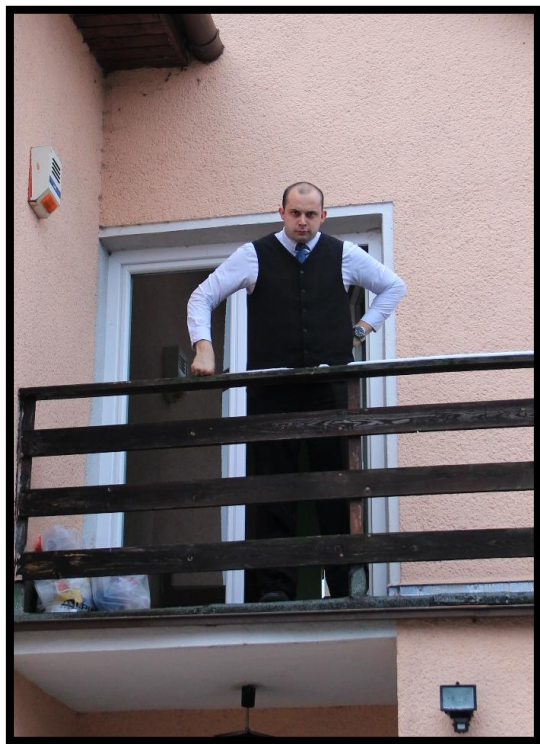

Daniel na zborovom dni v Adamovských Kochanovciach

Spomienka Dominiky Horečnej na Daniela Baláža :

Chcela by som sa s vami v skratke podeliť o svoje zážitky s Danielom Balážom. Daniela som spoznala ešte keď pôsobil v Starej Turej. Neskôr ho preložili

do Trenčína, kde bývam a tak som ho vídavala na nedeľných Bohoslužbách a niekedy nás prišiel pozrieť na mládežnícke stretnutia. Rýchlo som si ho obľúbila a veľmi ma oslovilo každé slovo ktoré kázal. Nikdy nebola pri ňom nuda a vedel vypočuť, keď bolo človeku ťažko. Keď sme sa dlhšie poznali, zobral ma zopár krát na Bohoslužby a skupinky s deťmi do Drietomy alebo do Kochanoviec. Mal veľkú lásku pre deti zdravé aj postihnuté. Zoznámil ma s veľa novými ľuďmi a povedal, že hocikedy môžem prísť sa porozprávať a rád ma vypočuje. Rozumel mi a chápal často čo prežívam, keď on sám si niektorými podobnými vecami v živote musel prejsť. Tiež mi predstavil svojho nového kamaráta Eda, ktorý mu robil spoločnosť na fare. Zavolať mi, či niečo nepotrebujem a či sa mám dobre, stačilo povedať, že veľmi nie a zobral ma na prechádzku s Edom a rozprávali sme sa kým nebola tma. Skrátka to bol človek s dobrým srdcom, ktorý tu bol pre ľudí a chcel pomôcť kde len mohol.

Neraz ma zaviezol ku babke, keď mi nešiel autobus zo zboru a tiež tu hocikedy bol, keď som potrebovala modlitbu, alebo povzbudenie.

Veľmi mi bolo ľúto, keď ho preložili do Liptovského Mikuláša, tak ďaleko. Nechcela som aby odišiel, no sľúbil mi, že ho hocikedy môžem navštíviť a rád urobí nejaký výlet. Bola som zopár krát v jeho novom pôsobisku a ukázal nám drevený kostolík a našiel si čas zoznámiť nás s okolím. Tešil sa že nás ako návštevníkov môže privítať a zapojiť aj v Bohoslužbách. Mal vždy pre nás pripravenú plnú chladničku dobrôt alebo nás jednoducho zobral na

pizzu. Nezabudnem ako sme varili v rýchlovarnej kanvici a v mikrovlnnej rúre ryžu ,a piekli o jednej v noci koláč. Alebo keď ma učil, ako sa zakladá kúrenie.

Našiel si na nás čas, aj keď sám čas nemal a mal veľa povinností.

Snažil sa viesť ľudí k Bohu a vysvetľoval nám verše z písma, keď sme nerozumeli. Bolo na ňom vidieť, že má lásku k ľuďom či už ku mladším, alebo starším. Dokonca sme sa dohodli, že bude na mojej svadbe ako farár.

Naposledy mi písal, keď sme sa mali dohodnúť na ďalšej návšteve. Bolo to tesne predtým než nás opustil. Keď mi krátko na to kamarát zavolať čo sa stalo, nemohla som tomu uveriť a doteraz si vyčítam, že sme tú návštevu preložili, pretože som sa ešte musela učiť na skúšky. Bolo pre mňa veľmi ťažké uveriť tomu, prečo sa to takto stalo a ešte aj je. No čo som si uvedomila je, že niekedy nemáme odkladať čas strávený s priateľmi kvôli každodenným povinnostiam, pretože nikdy nevieme čo prinesie ďalší deň, a či sa s nimi ešte stretneme. Bol to môj dobrý priateľ a veľmi si ho vážim aj preto, že je málo takých ľudí ako bol Daniel. Veľmi mi bude chýbať!

Nočný organový koncert vo Svätom Kríži

Danielove perličky z Facebooku

Hodina náboženstva: Po vysvetlení, ako systematicky a múdro stvoril Pán Boh svet a zabezpečil všetky podmienky potrebné pre život ,žiak 2.stupňa zahlásil : Pán kaplán,ale ten Pán Boh, On je veru poriadne hustý, keď to takto zorganizoval . Na svete väčší týpek od Neho neexistuje!

Dnes som po dlhom čase navštívil blízku i vzdialenú rodinu. So starou mamou sme sa venovali našej spoločnej záľube – nakupovaniu. Keď sme odchádzali z obchodu, zahlásila: no , dnes som sa parádne rozšupla .

Na hodine náboženstva: Moja otázka: deti, čo si myslíte, na čo slúžia krstní rodičia? Akú majú funkciu pri krste a potom ? Odpoveď: krstní rodičia sú na to, aby farárovi dokázali, akí sú silní, keď dokážu držať na rukách dieťa taký dlhý čas, a aby rodičia nemali svalovicu .

Tak ako každý pondelok, i dnes som učil na gymnáziu. Pri dverách ma zastaví vrátnik: Čo chceš, čo tu robíš, kto si ? – Ja som učiteľ náboženstva. – No to isto, to môže povedať každý. Náhle vrátnik pustil aj mňa, ale skoro aj do gatí, keď išiel okolo vyučujúci a úctivo ma pozdravil: Dobrý deň ,pán kolega.

Po skončení náboženstva s gymnazistami ma pred dverami zborovne zastaví vyučujúca : A ty kam ideš , šuhaj? – Zaniest triednu knihu. – Všet si ju mal dať učiteľovi , s ktorým ste skončili hodinu. Do zborovne študenti len tak nemôžu ísť. – Ja nie som študent. – A kto ? – Učiteľ náboženstva. – Jooj, prepáčte, ja som vás nespoznala.

Pri vstupe do riaditeľne v ZŠ v TN ma pán riaditeľ privítal slovami: Vďaka Pánu Bohu za vás! Nechápavo sa dívam, čo sa deje, a ako to myslí. A on hneď na to: konečne tu okrem mňa bude učiť aj nejaký iný chlap. Konečne tu bude poriadok.

No, začínam mať pocit, že si pôjdem kúpiť plavky, keď už zhora padá toľko vody. A keď ich kúpim a nahodím, môžem sa ísť poprechádzať po TN a osprchovať sa. Všet prúd je silný, len trochu teplejšej vody by som prosil primiešať .

Hodina náboženstva: žiačka 6. ročníka: pán farár, vy máte deti? - Ešte nie. - A ani ženu nemáte? – No, veru nie. - Môj otec má priateľa o 14 rokov mladšieho,

vy máte koľko rokov?- 26 - No, vidíte ja mám 12. Keby sme sa dali dokopy, bolo by to podobné ako s mojím otcom. Všetk na vekú nezáleží.

Náboženstvo: opakovanie látky o Noáchovi. Noách musel ten koráb veľmi dlho stavať. Isto to bolo vyčerpávajúce. Reakcia žiaka: Pán farár, ten Noách musel vypiť aspoň 4 redbully za deň, lebo všetk to musel makať natvrdo od rána do večera.

Hodina náboženstva : Dievčatá ! Pán farár, my už nie sme dievčatá. A čo ste? Baby. Aha, takže to máte podelené. No jasné. Na 1. stupni sú chlapci a dievčatá. Na 2. stupni sú chalani a baby. No a keď budete na strednej? Tak budeme slečny. Aha a na vysokej vás budú volať ako? Madam.

Pán farár dnes nemôžem prísť na hodinu, lebo máme OČAP.- A to je čo? Ochrana červov a parazitov.

Dnes som sa dozvedel, že rajsá záhrada sa volala Jablkovica, pretože tam rástli jablká. Hmm, nechcem si ani domyslieť, ako by to dieťa nazvalo záhradu, o ktorej by sa dozvedelo, že tam okrem jablák rástli napr. slivky a hrušky.

Hodina náboženstva: Téma: Čo je v kostole a na čo to slúži. Moja otázka: čo všetko sa nachádza v kostole? – Lavice, sviečky, organ, kazateľnica. – Dobre, a čo tam ešte? –Trafika, kde sa predávajú noviny a iné predmety.

Človek by neveril, na čo dnes myslia 9-ročné deti: Normálne vysvetľujem učivo, a používam výrazy: pásli sa tam ovce, kozy, lietali tam aj vtáky, chýbala tam tráva. No čo si tí chlapci pod tým všetkým predstavovali a ako to hodnotili, až mi bolo zle.

Deti, viete, kto je to Hospodin a čo robí ? To je ten, čo čapuje v krčme.

Na dnešnom náboženstve som sa dozvedel od jedného žiaka 6-teho ročníka niekoľko zaujímavostí: Abrahám býval v domove dôchodcov. Abrahám prišiel bývať do kanálu. – A prikľíncoval to Božími prikázaniami: 7. Nesklameš 8. Nevypovieš tajomstvo 9. Nepožiadáš o ruku svojho blížneho.

Aký je to pochúťkový šalát? No ten, ktorý zješ a máš po chuti.

Danielova tvorba

Báseň o Starej Turej

Je 23. august, nedeľa, Služieb Božích čas,
ľud Boží v staroturanskom evanjelickom chráme Božom sa zišiel,
aby vzdal česť a vďaku Pánu Bohu zas.
No tento deň je odlišný, ako nedeľa iná,
staroturanský ľud si v kostole zvláštnu zmenu všima.
V živote zboru veľká zmena nastala,
vôľa Božia sem nového kaplána po rokoch poslala.
Už som sa zoznámil s mnohým bratom, sestrou,
verím, že i vy ostatní si vo vašich srdciach
pre mňa nájdete miesto.

Ďakujem všetkým, ktorí ste ma tu milo prijali,
a kontaktu so mnou ste sa nebáli.
Vážim si vašu pomoc, ochotu,
nech Trojjediný Pán Boh, O, S, i DS odplatí vašu dobrotu.
Aj ja som tu pre teba, milá sestra a brat v Kristu,
moju pomocnú ruku máte vždy istú.
Som tu nielen preto, aby som Slovo Božie kázaval,
ale aby som všetkým vám, veselým, i smutným, pomáhal.
Ak budeš potrebovať brat a sestra posilu či povzbudenie,
dvere na mojom kaplánskom byte sú pre teba vždy otvorené.

No ak ma doma nenájdete,
verím, že mi v časoch dobrých i zlých zavoláte.
Kto z vás má záujem, dám mu číslo mobilu,
na ktorý mi môže volať v dennú i nočnú hodinu.
Verím, že v milosti Božej budeme,
a v nedeľu, i deň všedný,
sa opäť stretneme.

Nech medzi nami planie lásky oheň
a Božia láska s nami ostáva,
nech je Trojjedinému Pánu Bohu
od nás tu v chráme i počas všedných dní
česť a chvála vzdávaná.

Amen.

Danielove básne

Sniežik sa vonku chumelí ,
v nemocnici sa stretli traja veselí .
Choroba je vec čudná ,
no nálada nemusí byť nudná.
O humore sme si nemuseli robiť ilúzie,
najmä keď kolega omylom zjedol uzáver z infúzie.
Studená zemiaková kaša nebola hustá,
no nám aj tak od smiechu tiekli slzy a krivilo nám ústa.

Na nové miesto sa idem sťahovať,
No na Starú Turú budem celý život veľmi rád spomínať .
Hoci odchádzam z tohto mesta ,
nič nie je stratené ,veď do Trenčína nie je ďaleká cesta .
Prosím vás ,aby tak , ako mňa , aj novú kaplátku ste milo prijali ,
a kontaktu s ňou ste sa nebáli .
Verím , že moja nástupkyňa nie je pyšná ,
má pekné meno, volá sa Zlochová Višňa.

Nedeľa je deň sviatočný,
V Drietome je ľud statočný.
Holubica nad kostolom letí,
a zvestuje ľudu, že dnes bolo požehnanie detí.
Žiaci i študenti pred oltárom pokľakli,
teším sa, že nového kaplána sa nezľakli.
Slovenskom otriasla krádež,
v stredu o 17-tej vás pozývam na mládež.
Preto som vám to oznámil,
aby som sa s vami lepšie zoznámil.

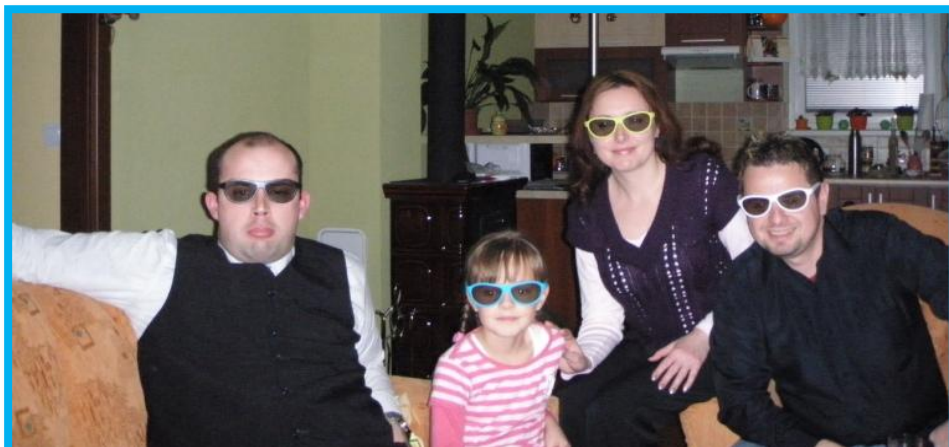
Fotogaléria

Od HÚSKOVCOV

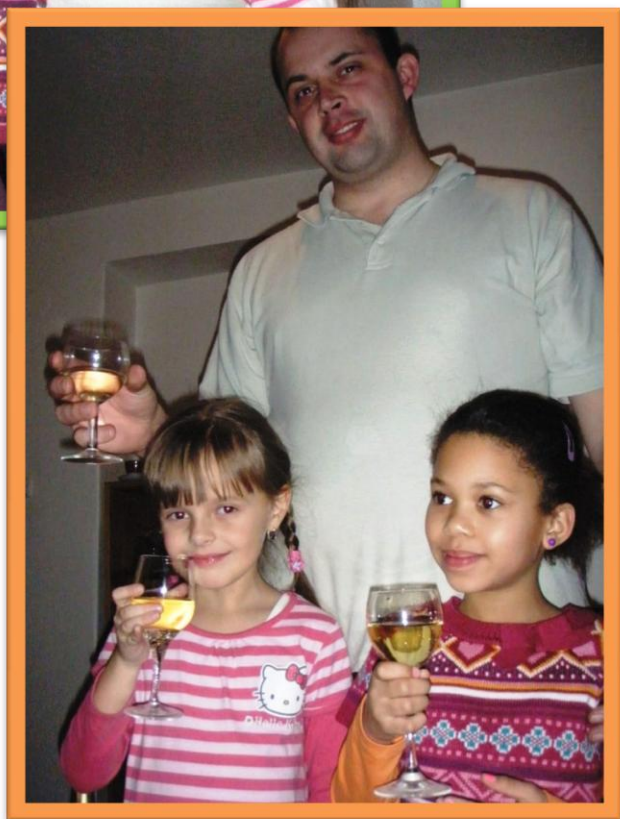

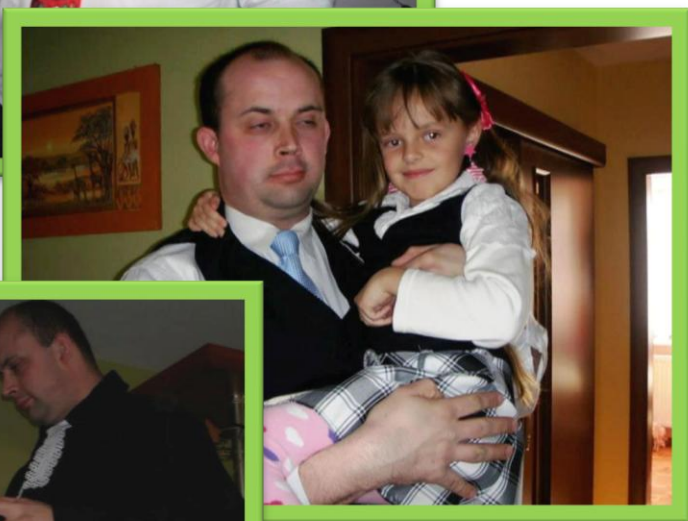

Od Ivky Špankovéj

Od Lubice

*Od Natálie
Klasovej*

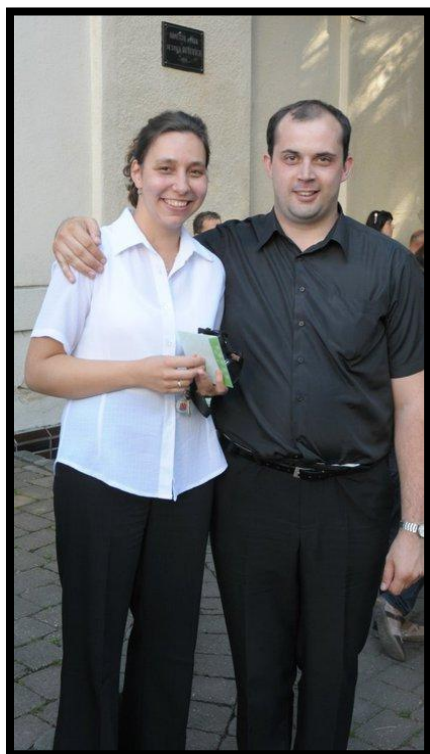

*Od Pavla
Rubarinského*

Nočné varenie na Liptove

Grafický dizajn :	Dominika Horečná, Juraj Adamči
Fotogaléria :	Dominika Horečná, Juraj Adamči
Textové úpravy :	Tatiana Húsková, Ľubomíra Adamčiová
Kompletizácia :	Juraj Adamči
Obálka :	Dominika Horečná, Juraj Adamči

Artikulárny kostol vo Svätom Kríži

Brat farár Mgr. Daniel Baláž sa narodil 13. januára 1984 v Žiline ako druhý syn kresťanských rodičov, dnes už zosnulých, Vincenta Baláža a Lýdie rod. Novanskej.

Keď mal tri roky, stratil otca a keďže starší brat je ťažko postihnutý, ostali spolu s mamou sami. Boli si jeden druhému oporou. Pomocou im boli aj starí rodičia, s ktorými mal veľmi pekný a vrúcny vzťah.

Duchovne rástol v cirkevnom zbore ECAV Žilina. Už ako člen tamjšej mládeže bol veľmi pozorný a obetavý. Zamiloval si nebeského Otca a Spasiteľa Pána Ježiša a vydal sa na cestu nasledovania ako Boží služobník.

Po maturite na Gymnázium v Rajci nastúpil na Evanjelickú teologickú fakultu UK do Bratislavy. Po jej absolvovaní a zložení kaplánskej skúšky bol 2. augusta 2008 v chráme Božom v Spišskej Novej Vsi ordinovaný. Nastúpil ako kaplán do Nového mesta nad Váhom. Ako kaplán pôsobil aj v Starej Turej, Trenčíne, Žiline a v Považskom senioráte.

Po zložení farárskej skúšky si ho Cirkevný zbor ECAV Svätý Kríž - Lazisko zvolil za svojho duchovného pastiera a kazateľa Božieho slova. V cirkevnom zbore pôsobil tri roky. Počas nich svojou láskavosťou, obetavosťou a najmä zvesťou Božieho slova viedol na cestu nasledovania od tých najmenších po najstarších - všetkých. Mal otvorené srdce pre núdznych, najmä pre chorých, ktorých navštevoval doma aj v nemocnici. Ochotne pomáhal kolegom, kedykoľvek potrebovali zastúpiť. Pracoval aj v mediálnom výbore Liptovsko - Oravského seniorátu.

Po všetkých cestách kráčal mysliac na slovo Pánovo: "Ajhľ'a, idem, aby som plnil, Bože Tvoju vôľu." (Žid 10,7) Veríme, že v poslušnosti Tomu, ktorý ho povolal do života aj do svojej služby, odišiel aj poslednou pozemskou cestou k Nemu do večnosti.

Ďakujeme Pánu Bohu za jeho službu, ktorú vykonal v krátkom, ale požehnanom živote.